

Příloha č. 1

Jaké bylo a je tvoje rodinné zázemí? Z jaké rodiny pocházíš?

„Má brzká léta byla celkem v pohodě. Pocházím z kompletní rodiny, takže rodiče byli spolu, měli se v té době ještě docela rádi a na mě to mělo velice pozitivní vliv. Oba sportovně založení, takže jsme hodně cestovali a sportovali. No a pak přibližně kolem mé puberty jsem začal mít tak jako rozpor s rodiči, kdy jsme se úplně neshodovali v názorech. Oni byli furt v práci, takže se moc o mě nestarali a já jsem si začal dělat, co jsem chtěl, ale řekl bych, že až tak kolem sedmnáctého roku života, do té doby jsem byl celkem v pohodě. Takže rodinné zázemí – rodiče o mě měli zájem, ale ne asi takový, jaký bych očekával a hodně jsem rebeloval, že jsem jako chodil po nocích venku a vracel jsem se pozdě a byl jsem v konfliktu s rodiči, a když jsem udělal maturitu, tak jsem se odstěhoval, protože už jsem to nemohl vydržet. Ted' vycházíme spolu mnohem líp, protože se vidáme třeba jednou za měsíc nebo za dva. Já už nerebeluju, chodím spát v deset, sice si občas zlomím něco na nějakém punkovém koncertě, ale jinak dobrý. Ale všeobecně si myslím, že když člověk se s rodiči vidá méně často, tak si jich potom více váží. Takže spolu teďka vycházíme hodně dobře. Myslím si, že nejlíp, jak jsme spolu kdy vycházeli.“

Co nebo kdo tě přivedl k punku? Kdy to bylo?

„To vím úplně přesně. Bylo mi jedenáct let a byl jsem na návštěvě u tetičky, sestry od matky, a ta měla dceru, její sestřenicí, a sestřenice tehdy měla přítele, po kterém se potom slehla zem a už jsem o něm nikdy neslyšel, a ten mi v pokojíčku pouštěl nějakou hudbu, zkoušel, jestli se mi bude líbit, co on poslouchá a mně se to líbilo hrozně, mimochodem byla to kapela Iné Kafe, a tak jsem si od něj nechal tenkrát vypálit cedéčko a poslouchal jsem to potom doma a to slyšel zase můj brácha a říká: „Hmm, to zní jak pankáči.“ Já jsem tenkrát ještě moc nevěděl, co to znamená, ale protože jsem měl staršího brácha, který měl jako větší rozhled a říkal: „Hele, já ti seženu něco.“ A sehnal mi nějaký vypálená cedéčko od kamaráda, kde byli „éčka“ a „envéúčka“¹, no a zjistil jsem, že to se mi taky líbí a tím pádem jsem přišel na to, jaký styl hudby se mi líbí, a od té doby jsem teda tíhnul k punku a poslouchal tuhle hudbu.“

Jak na rozhodnutí stát se členem punkové subkultury reagovalo tvoje okolí (rodina, přátelé, učitelé, zaměstnavatel atd.)?

„Tak já jsem se ze začátku moc neprojevoval, takže říkal jsem, že jsem začal poslouchat v jedenácti punk, ale na prvním koncertě jsem byl asi v šestnácti nebo... No v šestnácti. Rodiče tak nějak ani nevěděli, co to znamená, tak těm to bylo celkem jedno. Občas jako když jsem si to

¹ Jedná se o kapely E!E a N. V. Ú.

pouštěl doma, tak řekli: „Vypni to, je to hrozný,“, tak jsem to prostě nepouštěl před nimi nebo jsem si pouštěl hudbu do sluchátek. Ale jinak oni to moc nerozlišovali od všech dalších aktivit. Já kromě toho, že jsem chodil na koncerty, tak jsem chodil taky s kamarády hodně ven a popíjet, což se nutně nevztahuje k té punkové subkultuře, i když samozřejmě může a patří to k tomu. Ale že bych vyloženě se stýkal s komunitou pankáčů, to ne. To spíš jsem jako měl svoji partu kamarádů rozličných zájmů a žánrů. A jednou za čas jsem si vyrazil teda na koncert, takže co se týče rodiny, tak ta to tak nějak neřešila. Co se týká kamarádů, tak jsem samozřejmě si našel nové kamarády z té punkové subkultury, tak ty to řešili tak, že byli nadšení stejně jako já a dělali jsme dost blbosti a takové občas jsme dělali výtržnosti. Občas jsme moc pili a občas jsme byli hrubí na cizí lidi a tak dále. Co se týče učitelů, tak já úplně jsem jako vyznával spíš punkové názory, než abych jako nosil punkové oblečení, takže na první pohled to nebylo vidět, co jsem zač. Měl jsem rád originalitu a svůj vlastní směr, ale to vyloženě na té škole nevalilo. Takže si myslím, že učitelé mě měli spíš rádi než neradi. Svůj vzdor jsem projevoval tak, že jsem o hodinách spal nebo občas jsem přišel „zchlastanej“ na odpolední vyučování a taky jsem hodně chodil za školu, ale to mi nějak celou střední školu procházelo a na „vejšce“ už to nikdo neřešil, tam jsem se musel zařídit podle sebe. No a u zaměstnavatele – dobře měl občas nějaké poznámky, když jsem třeba přišel do práce s modrými vlasy, ale vyloženě že by mi kladl nějaké překážky a řekl: „Tohle tady nestrpím nebo nechci,“, tak to se nestalo, takže ke mně zaměstnavatelé byli tolerantní vždycky k tomuhle.“

Myslíš, že tvoje členství v subkultuře mělo vliv na tvé studijní výsledky?

„Studijní výsledky – no, ano nebo to je strašně těžké na tohle odpovědět. Moje výsledky se tak jako permanentně zhoršovaly s každým dalším ročníkem na střední škole, ale nemyslím si, že to bylo úplně jenom o punku. Samozřejmě ty známky jsem neřešil, bylo mi to jedno, ale myslím si, že bych je neřešil, ani kdybych jako na punk nikdy nenarazil. Já jsem ten sklon ke studiu měl vždycky takový... nebo vztah ke studiu jsem měl takový povrchní. Já jsem naštěstí vždycky věděl, co si můžu dovolit a co si nemůžu dovolit, takže když mi teklo do bot, tak jsem se dokázal naučit. Ale jinak jsem známky neřešil. A tím, jak jsem měl nastavené priority, abych dostudoval, abych věděl, kdy musím zabrat, tak holt potom v ten okamžik šel punk stranou a nešel jsem na koncert a místo toho jsem se učil. Ale jinak teda v tomhle smyslu na mé studijní výsledky punk vliv neměl.“

Měla škola vliv na tvůj vztah k punku?

„A naopak, že by škola nějak měla vliv na to... To právě vůbec. Já jsem, že jo, chodil na gymnázium a tam to všichni brali příliš vážně tu školu, já moc ne. A vůbec jako ty členy stejné subkultury jsem třeba ve své třídě neměl, tam jsem byl úplně sám. Možná v nějakých

třídách o pár ročníků níž se sem tam někdo našel, tak to jsme jako k sobě víc inklinovali a víc jsme se bavili, ale jinak to bylo jako čistě můj vlastní směr, který jsem si našel. Ne že bych jako zaplul do nějaké party, která mě strhla, spíš jsem si k tomu budoval cestu sám odjakživa.“

Co si rád oblékáš? Jak své oblečení sháníš (obchody, home made, secondhandy)? Nosíš nějaký výrazný účes?

„Hmm, jasně. No tak já jsem říkal, že nejsem jako úplně radikální pankáč a mám za to, že se oblékám jako normální lidi, ale pak jsem přišel na to, že si ostatní lidi nemyslí, že se oblékám úplně normálně. Takže ano, má to vliv na to, jak se oblékám, ale oblékám se umírněně. To znamená jako trička s potisky kapel, případně jako tmavé oblečení a tak. Ale že bych nosil všude spínací špendlíky a pyramidky a takové ty typicky punkové hadry, to úplně ne. Nicméně ano, má to vliv na můj vzhled. Co se týče účesu, tak já vždycky rád takový ten rozcuch jako měl Sid Vicious a i svého času jsem si obarvoval vlasy. Možná trošku pozdě, možná jsem to měl dělat v osmnácti, a ne ve třiceti, ale nikdy není pozdě, že jo. Takže ano i to mělo vliv na účes i na oblečení. Co se týče oblečení – z devadesáti procent oblečení sháním na koncertech. Kupuju... Jdu na festival, na koncert a tam si koupím tričko, mikinu, nášivku, placku. Párkrát jsem si objednal i něco z internetu. A co se týče home made, tak to nedělám, protože jsem příliš nešikovný.“

Byl jsi/jsi členem nějaké party (v souvislosti s punkem)? Jak funguje? Kdo je jejím členem? Jak trávíte čas? Co se ti na ní (ne)líbí? Rozrůstá se nebo naopak lidé odcházejí, případně proč?

„Takhle. Znáám velké množství komunit. Jakože partu pankáčů z Veselí, partu pankáčů z Budějovic, partu pankáčů z Prahy, ale vyloženě bych se nepovažoval za člena žádné z těch komunit. Já jsem spíš jako přizvaný host nebo vzdálený kamarád. Nicméně že bych jezdil s někým jako pravidelně na koncerty, na festivaly, to ne. Spíš když jedu na festival, na koncert, tak se tam potkám s lidmi odtamtud, s lidmi odtamtud a jsou tam jako samí známi, ale že bychom si vyloženě plánovali, že se sejdem, to ne. Maximálně si před koncertem napíšeme. Pak se potkáme a dáme pivo. Takže co se týče členství vyloženě komunity, že bychom se pak scházeli i mimo koncerty, to úplně tolik ne.“

Máš nějaké místo, kde se scházíš se stejně smýšlejícími lidmi/přáteli?

„Tak to jsem měl, než mi zrušili Velblouda, že jo, a udělali z toho hiphopovou kavárnu, pak to naštěstí zavřeli. No takže ano, jsou to většinou kluby tady ve městě, v Budějovicích, které se specializují na hudbu žánrů punk, metal, rock a podobně. To znamená alternativní styly, ať už je to teda bývalý Velbloud, Fabrika, často se chodilo taky třeba do Slávie, úplně před mnoha lety ještě do Martyusu. A jinak se teda setkávám ještě na festivalech, které jsou jednou za rok. Těch je

po republice velké množství. Tady na jihu se jezdí na Summer punk párty, kde jsem teda zrovna nebyl, ale tak třeba Mighty Sounds, kde se vídám často s lidmi. A co ještě je tady na jihu? Přemýšlím... Třeba Footfest, a to je jedno, prostě nějaký festivaly. A že bychom se vyloženě scházeli úplně mimo, když není ta hudební produkce, tak to se stává ojediněle. To je třeba když mě Jiris pozval do Veselí na oslavu narozenin a možná je lepší zůstat u toho, zajít na koncert a pak se rozejít, protože když se sejdeme mimo koncert, tak pak moc divočíme a dopadá to špatně.“

Myslíš, že budeš punkerem do konce života?

„Ano.“

Jaké je tvoje nejvyšší dosažené vzdělání a co myslíš, že je jeho příčinou? Proč sis zvolil právě tento obor? Plánuješ nějaké další studium?

„Nejvyšší dosažené vzdělání je magisterské. Co myslím, že je jeho příčinou... No tak já jsem nikdy neměl úplně vysoké ambice a zároveň jsem nevěděl, co v životě dělat. A když jsem v šesti letech nebo v sedmi nastoupil do školy a byl jsem tam do devatenácti a pak jsem tam byl dalších osm let do sedmadvaceti, tak jsem si říkal: „Ty jo, když už jsem v té škole tak dlouho, tak to prostředí už znám, tak v něm zůstanu.“ Takže jsem se stal učitelem. Samozřejmě na to měli vliv i mí rodiče, kteří jsou oba pedagogové, tak jsem šel v jejich šlépějích, ale ne ani tak proto, že bych to chtěl dělat, ale spíš že jsem se toho nejméně bál. Zároveň se také o pedagogických fakultách říká, že jsou jednoduché na studium a jak už jsem zmiňoval předtím, já nejsem úplně studijní typ, takže se mi to jevílo jako větší pohodička než třeba právníčina, i když bych mohl mít víc peněz. Plánuju další studium... Přemýšlel jsem nad rekvalifikací na programátora, a to čistě kvůli penězům, protože učitele platí špatně a např. kvůli současné bytové krizi budu žít do konce života v podnájmu a to nechci, tak jsem uvažoval nad změnou práce, kde bych mohl dostat více peněz a uvažoval jsem nad tím, co by mi mohlo jít. Ono když se člověk rozhoduje v devatenácti, tak nic nevymyslí. Ve třiceti už je to lepší, to už trošku ví, za co ten člověk stojí.“

Kde pracuješ/plánuješ pracovat? Pokud někde pracuješ, chceš v této práci zůstat natrvalo?

„Pracuji ve školství, na základní škole učím, učitel druhého stupně. Chtěl bych se tomu věnovat nadále, ale v případě, že nám přidají víc peněz, ale mně asi nepřidají, ale asi u toho stejně zůstanu, protože se znám a maximálně bych chtěl přejít učit na střední školu, na gymnázium, místo na základku, protože základka je o ho... na nic.“

Jaký je tvůj vztah k alkoholu a jiným drogám?

„No můj vztah k alkoholu je takový, já bych ho nazval ambivalentním, to znamená je tam láska a nenávisť zároveň. Když to na mě přijde, tak tři dny piju a bůh ví, že by to šlo i dýl, a když to na mě přijde, tak i měsíc piju i dva v kuse. Takže k alkoholu... s alkoholem mám bohaté zkušenosti. Mám spoustu alkoholových zážitků, ale někdy už to překročí takovou mez, že pak přijde jako morální kocovina a pak se zas uchyluju k tomu, že pít nebudu. Takže já bych se nazval, kdybych to měl definovat, kvartálním alkoholikem, což je člověk, který chvíli pije pořád a chvíli nepije vůbec. Nicméně tyto extrémy, jak jsem zjistil, mi příliš nevyhovují a teďka když jsem starší, tak jsem se rozhodl ne přestat pít nadobro, ale spíš jako umírněněji. Takže třeba poslední rok a půl, co je korona, tak myslím, že piju velice střídavě, ale je to dáno teda i tím, že teda nejsou akce, na kterých by se dalo pít, protože alkohol patří prostě ke společenským akcím v České republice. A chodit někam střízlivý je děs, protože lidi jsou děs... Zabít je. Všechny. Jiné drogy... Tak jsem kuřák, s tím se teda peru hodně, protože kouřit nechci, není to... nedává to žádnou přidanou hodnotu, že jo, když se „zhulíte“, tak máte aspoň pocit nějaký z toho nebo když se napiješ alkoholu, ale to kouření ti nedává vůbec nic. Bohužel jakmile jednou člověk začne, už se těžko přestává. Nejsem nějaký silný kuřák, vykourím asi tři cigarety denně, což je jako nic, oproti těm, co fajčí hodně. Ale rád bych tento zlovyk od sebe odpáral, ale nejde mi to prostě. Furt se k tomu vracím znovu a znovu. Stačí jedna stresová situace a už tahám cígo z krabičky nebo si jdu krabičku koupit. Jinak teda cigarety jsou zbytečnost, ale ano, jsem kuřák. Dále mám zkušenost ještě s marihuanou, což jsem jakoby příležitostný uživatel, nicméně nepozoruju u sebe nějaké jako sklony k závislosti na marihuaně, prostě nemusím si dát pokaždé, když kolem mě projde někdo s brkem, takže tu marihuanu mám pod kontrolou. Vím, že někteří lidé nemají a „zhulí“ gram denně, tak to já ne, já si dám jednou za dva měsíce nebo za tři. Ted' jsem neměl už hodně dlouho. Už to možná bude rok. A k dalším drogám se stavím velice odmítavě, jakože v tomhle jsem hodně radikální, takže ani extáze, ani pervitin, ani heroin, ani žádné další drogy. Prostě marihuana je u mě jako nejvyšší level a tím končím, nic dalšího“

Jaký je tvůj názor na předmanželský sex a promiskuitu? Jak vnímáš nevěru?

„No tak vzhledem k tomu, že předmanželský sex praktikuju, tak bych byl pokrytec, kdybych se stavěl proti němu, a myslím si, že to není úplně fajn v dnešní době kupovat zajíce v pytli a čekat až do svatby. Takže myslím, že to je přežitek a nějaký... já nevím, jestli někdo si stojí za tím, aby sex byl až po svatbě, tak je zaostalý podle mě. Promiskuita – to je zase trošku druhá strana mince. K té se stavím poměrně jako negativně, zejména u svých partnerek. Nikdo nechce mít doma partnerku, která dříve byla promiskuitní a sám... Ono jak se to bere... Já jsem četl

nějakou studii, že když jsi měl za život pět sexuálních partnerů, tak už jsi promiskuitní, že jo... Já to beru tak, že když někdo vystřídal několik sexuálních partnerů za život, tak v tom není problém, pokud se třeba jedná o dlouhodobé partnery. Ale pokud vyloženě chodí na akce kvůli sexu na jednu noc, tak to se mi nelíbí, to nepracuji a taky takovými lidmi opovrhnu. A domů bych si takovouhle holku nepřítáhl. Nevěřu vnímám těžce. Já myslím, že je to takové dogma. V dnešní době už někteří lidé jsou nad tím povzneseni, to znamená, že mají polygamní partnerství nebo volné vztahy, kdy si chodí souložit támhle, kam chtějí nebo navštěvují swingers párty, ale v tomhle já jsem takový ortodoxní až staromilní, bych řekl, takže já nevěru naprosto netoleruji v žádné podobě. Takže myslím si, že by si lidi měli být věrní, když už spolu jsou.“

Co si myslíš o homosexuálech? Je v punkové komunitě nějaký homosexuál, kterého znáš?

„Tak homosexuálové mi nevadí do doby, než se snaží prezentovat, jako že jsou něco víc nebo mají potřebu se tím neustále chlubit a viz v komunitě gayů, se jim říká twinkies, neboli „kabelčičky“, to jsou takoví ti, které poznáš na první pohled, a takové úplně nemusím, ale dokud nikdo nechce nebo nepořádá hon na mé tělesné otvory z řad homosexuální komunity, tak jsou mi jedno. I když škoda lesbiček, které by mohly být fajn holky pro mě. Gayové a lesbičky v punkové subkultuře... Přemýšlím... Znal jsem jednoho bisexuála, klučičího, což samo zavání, protože u kluků, když se říká, že jsou bisexuálové, tak jsou gayové. U těch žen je ta bisexualita taková jako normálnější a vrozenější. Takže jsem měl kamaráda, který jakoby měl rád i kluky a de facto jsem se nesetkal s žádným odmítavým postojem vůči němu, že to všem bylo jedno nebo brali ho takového, jaký byl. Ne že by ho kamenovali nebo mu něco vyčítali.“

Máš přátele i mezi členy jiných subkultur? Jací ti připadají? Jak vycházíš s členy jiných subkultur, pokud nejste přátelé?

„No tak myslím si, že dobře. Oni pankáči mají některé subkultury, se kterými jsou si bližší, což jsou už ti zmiňovaní třeba metalisti nebo nějakí ti staří rockeři, nějakí takoví ti klasici a s těmi myslím, že si mám i co říct, že máme podobné zájmy a ono se to taky pojí, že jo, s alkoholem, s pařbami a koncerty, takže tohle jsou dost podobné subkultury, s kterými vycházím velice dobře. Kdo mi nikdy nesedl, tak to jsou ti hiphopeři, k těm jsem nikdy blízko neměl, ani k jejich hudbě, ani moc k jejich názorům, jestli vůbec nějaké názory mají, jestli mají nějaký hodnotový žebříček, nevím. A když přemýšlím nad subkulturami no tak to... Jsou náckové subkultura? Těžko říct, ale co se týče těch hudebních subkultur, tak nemám s nikým problém a nikomu neříkám, že je jeho hudební vkus sračka a že by neměl poslouchat to, co poslouchá.“

Jaký je tvůj vztah ke křesťanství?

„No já jsem si prožil docela dlouhý vztah se silně věřící dívkou a můj vztah ke křesťanství je kvůli tomu negativní, protože někteří fanatičtí křesťané si všechno omlouvají vírou anebo

naopak mají nějaké názory: „tohle se smí, tohle se nesmí“, ale pak se třeba vůbec nechovají s tou svojí vírou v souladu. Takže já osobně si myslím, že třeba nevěřící člověk může být mnohem více morální než křesťan. Křesťanství v sobě nese nějaký morální kodex, viz Desatero božích přikázání a podobně, nicméně si myslím, že ti lidé, kteří jsou křesťané, tak té morálky moc nepobrali, a naopak si ty svoje morální chyby omlouvají tím, že se půjdou vyzpovídat nebo že to bude dobré, že Bůh jim pomůže a že ve finále jsou mnohem horší než lidé, kteří v žádného boha nevěří.“

Vyznáváš ty sám nějakou víru?

„No, to je zajímavá otázka. O náboženství si myslím, že je přežitek, že vzniklo, aby kontrolovalo lidi svého času, a kontroluje je dál. Některá náboženství ještě jako sklouzávají k fanatismu a jsou stále extrémnější a myslím si, že třeba všechny státy světa by měly být sekularizované, což znamená, že by měly mít oddělené náboženství a vládu. Takže nějaké právo šaría vůbec vymazat z povrchu, protože je to šílenost. Já sám víru vyznávám, ale žádnou konkrétní. Nemůžu říct, že jsem jako křesťan nebo katolík nebo sunnita muslim, ale všeobecně věřím v to, že existuje něco víc než jen samotný lidský život. Věřím třeba na osud, což jako není náboženství, ale víra je v něco věřit, takže ano, věřím.“

Zajímáš se o světové dění, zajímá tě politika? Máš nějaké politické zaměření?

„O světové dění se zajímám samozřejmě, to by se měl zajímat každý. I když někdo se zajímá méně, někdo více. Ale i tím, že jsem třeba učitel občanské výchovy, tak se musím zajímat o světové dění a učitel zeměpisu, tam se furt něco mění, nějaké jako geopolitické věci ve světě, které bych měl sledovat, nějaké napětí mezi státy, něco se děje. Takže sleduji, určitě. Ale co se týče politického zaměření – dříve jsem jako hodně tíhnul k antifašismu, ale teďka se antifašismus bere strašně jako extrémistické hnutí. Třeba takový Ivan Bartoš s tím má hrozný problém teďka, že se někdy fotil na nějaké „antifácké“ akci. Berou antifašisty prakticky jako teroristy a ve Spojených státech amerických to třeba i teroristi jsou, takže od antifašismu jsem dal vyloženě ruce pryč. A možná to bude trošku tím, že už nejsem tak jako fanatický odpůrce veškerého... no jak to říct... Prostě v dnešní době pozoruji spíše opak, říká se tomu pozitivní diskriminace, kdy všichni, kdo jsou jiné rasy, náboženství nebo něčeho, tak jsou lepší a zveličováni a nesmí se nic a přijde mi, že jsou naopak utlačováni ti původní obyvatelé. Takže už nemám tak sluníčkové názory, jako jsem míval a myslím si, že by hlavně lidi měli používat hlavu, což nedělají, i ve smyslu... můžu znít jako homofob, ale takoví ti lidé, kteří chtějí, aby se oslovovali „it“, protože jsou bezpohlavní a vymýšlí si píčoviny, protože... Nevím. Prostě uznávám muže a ženu a uznávám heterosexuální a homosexuální orientaci a nic jiného pro mě není. Zbytek jsou výmysly lidí. Bože, teď jsem se rozčilil. Tak.“

Jaký máš vztah ke straight edge, vegetariánství, veganství...? Máš nějaký životní styl?

„No tak o straight edge jsem se snažil, vydrželo mi to rok. Pak jsem zjistil, že ten život je sice fajn, ale je takový hodně černobílý, že se nic neděje, nic zajímavého, žádný „highlight“ z toho roku jsem neměl, protože co si budeme povídat, když se někde dobře ožerete a vyvádíte něco s kamarády, tak se na to pak dobře vzpomíná, no. Když jsem byl straight edge a nepil, nekouřil, nebral drogy, tak jo, byl to hezký život, ono se vám srovná psychika, protože alkohol je depresant, že jo, takže z toho máte pak depky, ale bylo to takové, že žádný koncert nebyl „jó, to byla pecka“, prostě byl to koncert, jo. A pak jsem zjistil, že když se člověk, ne ožere jako hovado, ale když si dá tři piva, tak si víc jako, víc si to užije. K vegetariánství, veganství k tomu jsem nikdy netíhnul, na to moc mám rád maso a samozřejmě nemám rád, když se týrají zvířata, ale že bych byl členem nějakých ochránců zvířat, to úplně ne. A přemýšlím ještě nad nějakým specifickým životním stylem... Jsem sportovec, ale to je kdekdo a taky to s tím sportováním není žhavé, poslední dobou dělám úplný kulový.“

Máš nějaké velké životní plány? Např. kariéra, cestování, rodina... Jak si svou budoucnost představuješ?

„Tak životní plány mám, nebo takhle já spíš si hraju, nebo hraju... Jsem pankáč a mám rád originalitu a takové... aby člověk hlavně byl sám sebou, tak přesto na mě dolehlo takový... takový ten tlak mainstreamové společnosti, že dospělý člověk je úspěšný, když má rodinu, práci a bydlení. Takže práci mám, s tou jsem spokojený, myslím si, že mám mnohem lepší práci, než jakou mají jiní lidé, zejména teda co se týče pracovní doby, protože nechci celý svůj život strávit v práci, a to učitelství má docela dost volného času, takže se dá naplnit i trošku jinak ten život, což je fajn. Takže životní plány ohledně kariéry... jsem spokojený. Jak jsem řekl, možná postup na střední školu, kde by to bylo trošku víc v pohodě, ale že bych třeba chtěl dělat ředitele nebo zástupce ředitele, to úplně ne, protože vidím, kolik s tím mají práce. Já jsem docela člověk, kterého všechno stresuje a čím víc práce mám, tím méně jsem spokojený, viz moje předchozí práce. Já jsem teďka práci měnil a měnil jsem ji proto, že jsem byl příliš vytížený, že toho po mně chtěli moc. Ačkoliv mně za to dobře zaplatili, tak mi to za ty peníze nestálo. Takže kariéru, tu mám jako vymyšlenou, rád zůstanu u toho, co dělám celý život. Co se týče založení rodiny, nijak na to nespěchám, ale už se mi nechce moc hledat další partnerky, už jsem jich vystřídal hodně a zjistil, že každá je tak trochu kráva a že si člověk nevybere, že ideálního partnera prostě nepotká a že je to o tom být tolerantní a prostě si zvyknout na sebe. A teďka mám partnerku, taky má své mouchy, ale jinak je v pohodě. A je mladá, což je taky fajn. Mohl jsem skončit s třiatřicetiletou bábou, takže teďka mám o deset let mladší, tak to je lepší. Takže momentálně

plánuju založit rodinu s ní, ale nejsme spolu ani rok, takže nevím... Ale momentálně jako takové to, ten pocit, že jsem toho v životě málo zažil a že musím vystřídat ještě hodně moc holek a mít hodně moc sexu, tak to už mě opustilo. A jsem jako, už to plánuju do budoucna celkem, o čemž vypovídá i naše společné bydlení a gauč, který se mi bude těžko stěhovat, až se budu stěhovat pryč, až mi dá kopačky. A cestování bych si rád ještě hodně užil, bohužel teď se moc cestovat nedá. Českou republiku a Evropu mám celkem procestovanou, ale chybí mi návštěvy trošku exotičtějších míst, takže rád bych se podíval do Asie i do Afriky a do Jižní Ameriky a do Severní Ameriky, protože nikde tam jsem nebyl. Ale nemyslím tím jako letovisko v Egyptě u moře Rudého a koupat se tam ve spláškách, ale fakt se jako někam podívat a něco zažít. Tady ale zas vystává problém peněz, které sice mám našetřené nějaké, ale v rámci těch životních plánů bych si chtěl pořídit vlastní bydlení a v současné době jsou byty i domy tak drahé, že na to s učitelským platem nemám, takže ať šetřím, jak šetřím, na vlastní bydlení nemám a nevím, co s tím mám dělat. To je to, co mě momentálně v mých životních plánech tíží nejvíc. Až seženu vlastní dům nebo byt, až si na něj našetřím, až vyhraju v té loterii, tak pak začnu přemýšlet nad tím cestováním. Jinak jsem spokojený hrozně v Českých Budějovicích a nikam se stěhovat neplánuju.“

Příloha č. 2

Jaké bylo a je tvoje rodinné zázemí? Z jaké rodiny pocházíš?

„Z rodiny...no tak maminka, tatínek a sestřička. Rodiče jsou spolu pořád. Ségra je mladší a bydlíme všichni spolu. Nebo já už bydlím v Praze teda a ségra už teď taky vlastně. Ale hezké zázemí.“

Co nebo kdo tě přivedl k punku? Kdy to bylo?

„Rodiče jsou taky takoví trošku undergroundovější lidi, tak jsem od začátku vyrůstal na nějakých Psích vojácích a tak podobně, vozili mě na koncerty a tak, a pak jsem si ve dvanácti letech řekl, že se chci naučit na kytaru a mít kapelu a ve třinácti jsme založili kapelu.“

Jak na rozhodnutí stát se členem punkové subkultury reagovalo tvoje okolí (rodina, přátelé, učitelé, zaměstnavatel atd.)?

„Jak no... Tak rodiče v pohodě, ty se jenom museli nějak přizpůsobit tomu, že prostě se mnou bude občas nějaký průser, což byl. No ve škole na základce mě dost to...učitelka „píčovala“ kvůli vlasům. A na střední pak vlastně taky byl furt jakože...jsem byl takový vždycky...jsem dělal průsery no. Ale známky jsem měl vždycky dobré. To bylo důležité, jakmile jsem měl dobré známky, tak se všechno dalo přejít doma.“

Myslíš, že tvoje členství v subkultuře mělo vliv na tvé studijní výsledky?

„Jako mělo... Jakože poznámky, důtky ředitelské, tyhle sračky, ale přímo známky ani ne. Tak na střední jsem prošel, pak jsem šel na „vejšku“ a už to docela šlo v pohodě.“

Měla škola vliv na tvůj vztah k punku?

„Ty jo, to ani nevím. Já jsem byl prostě jenom jiný takový. Jakože...já nevím, jak to říct. Jakože to nebylo... Tak já jsem byl takový pankáč, jakože jsem měl dlouhé vlasy a špendlíky v uchu a takové jako tadyty sračičky. A pak jsem se začal spíš přizpůsobovat tomu, že nemít vyhraněný přímo styl, jakože hraju punk, ale už si poslechnu cokoliv jiného.“

Co si rád oblékáš? Jak své oblečení sháníš (obchody, home made, secondhandy)? Nosíš nějaký výrazný účes?

„Jako dřív úplně, jako když mě to ze začátku bavilo, tak to jsem sháněl co nejbarevnější, každou botu jinou a takovéhle věcičky. A prostě jsme si píchali, že jo, uši prostě ve Velbloudu, tak jsem si tam pak nosil špendlíky a takovéhle jako věci, ale teď já už jsem takový jako to no...jsem takový...jako už to není takové no. Jsem si jenom před několika lety píchnul piercing do nosu jenom tak, protože jsem byl ožralý někde a tak. Ale jakože přímo že bych si vyráběl oblečení, to ani ne. Se spíš tetuju, taková změna.“

Byl jsi/jsi členem nějaké party (v souvislosti s punkem)? Jak funguje? Kdo je jejím členem? Jak trávíte čas? Co se ti na ní (ne)líbí? Rozrůstá se nebo naopak lidé odcházejí, případně proč?

„Měli jsme, že jo, punkovou partu, ale pak už to jakoby... Ted' už to podle mě moc není na ty party. Jakože ted' už jsou zase takové ty punkové party takové...už v nich...už do nich moc nepatřím. Jako chodili jsme na koncerty, popijeli pěkně „houby“ na Sokoláčku a tak no. Jakože ještě jak jsme hráli, tak hodně našich kamarádů chodilo na naše koncerty, tak to byly takové kamarádské koncerty, tak to bylo super. Ted' je to takové, že už nejsem takový pankáč, jak jsem býval. Teda ne...jako chováním ještě furt jo, ale už nechci, aby to na mě poprvé, na první pohled bylo vidět, abych nebyl hnedka nějaký odsouzený.“

Máš nějaké místo, kde se scházíš se stejně smýšlejícími lidmi/přáteli?

„Býval to vždycky Velbloud. Vždycky to byl Velbloud od mých patnácti, ty jo. Ted' když skončil, tak Sokolák tady v Budějovicích a v Praze na Štvanici nebo Parukářce.“

Myslíš, že budeš punkerem do konce života?

„Ty jo, jako srdcem určitě. Ale tak je to furt tak. Ty párty a ty akce jsou furt divoké, a to si myslím, že furt punkové je. Ale už mi záleží taky na tom...že třeba...ani ne působil, to já furt působím divně na lidi, ale aby prostě první dojem ze mě nebyl to, že je to magor, ale to, že jsem v pohodě a pak se to zjistí časem třeba až.“

Jaké je tvoje nejvyšší dosažené vzdělání a co myslíš, že je jeho příčinou? Proč sis zvolil právě tento obor? Plánuješ nějaké další studium?

„Ted' jsem měl bakaláře na VŠE v Praze Arts management a vybral jsem si to úplně na punk, protože jsem byl „sundanej“ s kamarádem u něj doma a napadlo nás to třeba pět minut před tím, než se uzavíraly přihlášky, si tam poslat přihlášku. A tak jsem tam pak šel no, když jsem se tam dostal. A že jsem to dostudoval, to je nevím... Ale budu v tom pokračovat, ted' budu nastupovat na navazující magisterské taky toho Artsu. Šel jsem tam to... Já nevím no...je to takové...“

Kde pracuješ/plánuješ pracovat? Pokud někde pracuješ, chceš v této práci zůstat natrvalo?

„No to je složité, ted'ka vzhledem k té situaci... Já jsem pracoval na festivalech jako produkce a organizoval koncerty a bookoval kapely a takovéhle věci, a to mi docela dobře...jsem si tím přivydělával. Ale to ted' jakoby nevím no, to záleží... Jako zaměstnaný nejsem, pracuju na sebe, ale uvidíme, co ted', jestli budou festáky, tak určitě se k tomu chci vrátit, ale uvidíme no. Ten booking mi furt zůstává, to ted'ka koncerty zase pojedou dál přes ty kapely.“

Jaký je tvůj vztah k alkoholu a jiným drogám?

„Kladný...hodně kladný.“

Jaký je tvůj názor na předmanželský sex a promiskuitu? Jak vnímáš nevěru?

„No tak to už jsem propásl všechno. Takže to mám názor, že proč ne, že zkusit se má všechno co nejdřív, pak už můžeš jenom porovnávat. Nevěra se podle mě stane ve vztahu k těm látkám. Jinak podle mě ne. Jako nemám to rád, určitě si myslím, že se to dělat nemá a taky si myslím, že se to občas prostě stane a vůbec se to jako nedá moc ovlivnit.“

Co si myslíš o homosexuálech? Je v punkové komunitě nějaký homosexuál, kterého znáš?

„Hele já si myslím, že úplně v pohodě. Já jsem taky zkoušel být „teplej“ a nešlo mi to. My se občas taky líbáme všichni navzájem a tak. Tak to je v klidu. Takže já k nim mám kladný vztah. Přímo pankáče asi jako neznám, nebo nevím, že by se k tomu jako někdo...asi ne, ty jo. Jako z mých kamarádů moc ne.“

Máš přátele i mezi členy jiných subkultur? Jací ti připadají? Jak vycházíš s členy jiných subkultur, pokud nejste přátelé?

„Jo, to určitě. Určitě super teďka. Ti technaři mě baví, protože jsou fakt ujetí. Já jako teď se fakt snažím být multižánrový, já si zajdu na koncert už čehokoliv. Akorát prostě tam vypadám jinak no. Takže dobrý vztah se všemi.“

Jaký je tvůj vztah ke křesťanství?

„Vůbec žádný.“

Vyznáváš ty sám nějakou víru?

„Víru? To ani ne no...Hele ne, jako správný pankáč bych mohl říct: „No future!“ Ale to už taky nefunguje, když potřebuješ sehnat peníze a pracovat. Tak já asi jako ne.“

Zajímáš se o světové dění, zajímá tě politika? Máš nějaké politické zaměření?

„Hele já jsem se teď na to úplně vypnul. Dřív jsem se o to zajímal a teď se nějak přestal, protože mě to začalo srát, co se všechno děje. Tak mě to otravuje, o tom hledat informace, takže jsem se na to prostě vysral, takže teď ani moc ne.“

Jaký máš vztah ke straight edge, vegetariánství, veganství...? Máš nějaký životní styl?

„Ať si to dělají, když to mají rádi. Jakože straight edge je super, ale jsou pak lidi, kteří mě tím serou, protože to všem cpou prostě. Tak si to drž a buď s tím v pohodě, ale... A vegani, vegetariáni, to je úplně v pohodě. Jako když ti necpou, že nemáš zabíjet zvířata, což je občas fakt brutální teda, to jako zabíjení je špatný... Ale jako mám je rád určitě. Hodně mých kamarádů jsou vegani, vegetariáni. A životní styl – to těžko říct. Dostal jsem takový podle mě dar od Boha vykalit se úplně na každé párty, kde to jde, úplně do sračky čímkoliv. Takže to je takový můj životní styl, který se teď snažím omezovat.“

Máš nějaké velké životní plány? Např. kariéra, cestování, rodina... Jak si svou budoucnost představuješ?

„No jasně. Jo, cestování. Hele já jsem teď byl...po státnicích jsem byl dva měsíce v Kolumbii, to bylo úplně super. Pak jsem...třeba jsem chtěl mít dítě v brzkém věku, po dvacítce hnedka, ale to jsem nestihl, protože... Najdi si holku, že jo. To taky nevyšlo. Chci, chci mít děti co nejdřív. A už jako...už je ten čas pomalu. Zatím všechny zběhly, tak uvidíme no.“

Příloha č. 3

Jaké bylo a je tvoje rodinné zázemí? Z jaké rodiny pocházíš?

„Tak mám rozvedené rodiče, jinak si myslím, že zázemí.... Rozhodně bylo zázemí lepší z mamky strany, s tátou jsme měli docela často spory.“

Co nebo kdo tě přivedl k punku? Kdy to bylo?

„Tyjo no, bych řekl, že odjakživa...nebo mamka i táta poslouchali jako podobnou muziku. A někdy na základce jsem sám si zkusil stáhnout pár písniček punkových a od té doby poslouchám písničky nebo poslouchám punk, chodím na koncerty no.“

Jak na rozhodnutí stát se členem punkové subkultury reagovalo tvoje okolí (rodina, přátelé, učitelé, zaměstnavatel atd.)?

„Tak kamarádi si myslím, že byli úplně v pohodě nebo někteří ne, ale neměli s tím jako nějaký problém, že bych něco řešil. Doma úplně v pohodě, protože s mamkou chodím občas nějaké punkové koncerty a s tátou jsem to nikdy neřešil, protože táta je pryč. A ve škole když jsem si nechal narůst dlouhé vlasy, tak takové jako nějaké jako trochu kecy někdy byly no, ale jinak nic jako špatného no.“

Myslíš, že tvoje členství v subkultuře mělo vliv na tvé studijní výsledky?

„Upřímně si myslím, že asi jo.“

Měla škola vliv na tvůj vztah k punku?

„To si myslím, že asi ne.“

Co si rád oblékáš? Jak své oblečení sháníš (obchody, home made, secondhandy)? Nosíš nějaký výrazný účes?

„Tak bych řekl, že nakupuju už skoro všude. Možná asi nejvíc přes internet, ale chodím i do sekáčů a do normálních obchodů teda spíš ani ne. Spíš internet a sekáče teda občas. Mám dlouhé vlasy a mám vyholené boky, takže jsem asi pro docela dost lidí jako výrazný, ale oblečení bych řekl, že tak jako zapadám. Nejsem úplně...že bych nosil něco extra výrazného.“

Byl jsi/jsi členem nějaké party (v souvislosti s punkem)? Jak funguje? Kdo je jejím členem? Jak trávíte čas? Co se ti na ní (ne)líbí? Rozrůstá se nebo naopak lidé odcházejí, případně proč?

„Jo, řekl bych, že máme nějakou partu, s kterou se setkáváme na koncertech a jiných různých akcích. A řekl bych, že jsme spíš tak stálí, řekl bych, že ten základ jsme tři...bych řekl, že jsme a potom se přidávají třeba různé party, s kterými se jako setkáváme nebo chodíme na ty koncerty, ale jinak...“

Máš nějaké místo, kde se scházíš se stejně smýšlejícími lidmi/přáteli?

„No tak když se někdo scházíme, tak se scházíme jako s tou naší partou, a to se scházíme v naší oddílové klubovně. A s ostatními bych řekl, že se ani moc jako nescházím no. To spíš jenom na těch koncertech někde.“

Myslíš, že budeš punkerem do konce života?

„Myslím si, že jo, nevidím žádný důvod, proč bych neměl tuhle muziku poslouchat nebo nebýt v tomhle.“

Jaké je tvoje nejvyšší dosažené vzdělání a co myslíš, že je jeho příčinou? Proč sis zvolil právě tento obor? Plánuješ nějaké další studium?

„Tak mám vystudovanou Střední průmyslovou školu strojní. Šel jsem na ni, protože tam byl táta. To nebyl teda hlavní důvod, ale všichni mi říkali, abych tam šel, protože strojaři mají všdycky někde místo. A ze studování jsem vypadl, protože už dva a půl roku pracuju a úplně nevím... Asi už studovat se nedostanu, myslím si, že se nedonutím.“

Kde pracuješ/plánuješ pracovat? Pokud někde pracuješ, chceš v této práci zůstat natrvalo?

„Dělám krytí na bazény a už tam nechci pracovat. Chci si najít nějakou novou práci.“

Jaký je tvůj vztah k alkoholu a jiným drogám?

„Alkohol vůbec nějak neřeším, je v pohodě a ať si každý potom dělá, co chce. Je mi to asi úplně jedno, když mě s tím nebude otravovat nebo mě do toho nutit nebo tak.“

Jaký je tvůj názor na předmanželský sex a promiskuitu? Jak vnímáš nevěru?

„Předmanželský sex asi vůbec neřeším. Nevěru nemám hodně rád, protože táta podvedl mámu. A od té doby to nemám hrozně rád.“

Co si myslíš o homosexuálech? Je v punkové komunitě nějaký homosexuál, kterého znáš?

„No myslím si, že asi nějakí jsou určitě mezi námi a vůbec mi nevadí. A když je nějaká akce na jejich podporu tak je podporuju, protože to jsou normální lidi, nejsou jiní.“

Máš přátele i mezi členy jiných subkultur? Jací ti připadají? Jak vycházíš s členy jiných subkultur, pokud nejste přátelé?

„Mám spoustu kamarádů, kteří nejsou s námi v punku nebo... A mám s nimi úplně normální vztah. Většina z nich je normální, nějakí teda třeba říkají, že nechápu naši hudbu a že se jim nelíbí, jak se hraje nebo jak si tancují, ale já to většinou s nimi neřeším, protože jejich hudba se mi taky tolik nelíbí no.“

Jaký je tvůj vztah ke křesťanství?

„V rodině žádné...žádné věřící nemáme, teda co já vím. Takže nejsem věřící a ať si taky každý je věřící nebo není. Nevím, nemám asi na to úplně žádný názor no.“

Vyznáváš ty sám nějakou víru?

„Nevyznávám žádnou víru.“

Zajímáš se o světové dění, zajímá tě politika? Máš nějaké politické zaměření?

„No spíš nevnímám, spíš jenom tak okrajově. Občas se teda v naší partě bavíme, ale já nejsem úplně ten, co se o to zajímá, spíš ostatní.“

Jaký máš vztah ke straight edge, vegetariánství, veganství...? Máš nějaký životní styl?

„Nemám žádný svůj životní styl. Přítelkyně bratr je vegan a je úplně v pohodě, normální, nevím... Prostě ať si taky každý jí, co chce. Myslím si, že to není úplně špatný. Není to špatná věc, ale já bych to asi úplně nedokázal no.“

Máš nějaké velké životní plány? Např. kariéra, cestování, rodina... Jak si svou budoucnost představuješ?

„No jako úplně budoucnost si nějak neplánuji. Chtěl bych si najít nějakou práci, co by se mi líbila. Nevadilo by mi mít rodinu, někde nějaký baráček klidně, nějakou klidnou práci a být v pohodě.“

Příloha č. 4

Jaké bylo a je tvoje rodinné zázemí? Z jaké rodiny pocházíš?

„Pocházím z úplně, relativně harmonické, rodiny. Samozřejmě nějaká bouřlivější období proběhla, kdy ty vztahy nebyly úplně ideální, ale to si myslím, že v každé rodině. Asi se tak nějak střídaly lepší a horší časy, občas to šlo fakt jako skoro z extrému do extrému. Jeden čas to teda vypadalo na rozvod, ale nakonec se to nějak srovnalo a vypadá docela dobře, možná i lépe, než to kdy bylo. Myslím, že momentálně všichni vycházíme víceméně bez problému. Taky už jsme všichni dospělí, takže třeba ty konflikty, které byly vyvolané takovým tím vyloženě vztahem rodič – dítě, už tolik nejsou, že jo.“

Co nebo kdo tě přivedl k punku? Kdy to bylo?

„K punku mě přivedl brácha, už když jsem byla hodně malá. On je totiž docela o dost starší, takže když mně byly třeba čtyři, tak u něj puberta jela naplno. Pouštěl mi punkové písničky a mám za to, že i nějaký dokument nebo film o punku, ale na to si vzpomínám jen matně. On v té době taky nosil číro, roztrhané oblečení i řetězy, takže mně punk přišel v podstatě jako norma, protože jsem to denně vídala doma. Pak jsme se docela vzdálili a já punk vypustila, jelikož brácha z toho docela vyrostl nebo už se teda aspoň oblékal normálněji a taky jsme spolu netrávili tolik času. Jinak jsem se k punku vrátila v nějakých 13-14 letech. Byli jsme na návštěvě u babičky v jiném městě a se sourozenci jsme vyrazili na koncert. Mimo jiné tam hráli E!E, kteří jsou taková česká punková legenda. Tam jsem si uvědomila, že vlastně ty písničky znám. A pak už to šlo díky internetu snadno, jedna kapela vedla k druhé a tak. Ale na první koncert, kde jsem byla bez rodiny, jsem šla asi až v šestnácti nebo sedmnácti.“

Jak na rozhodnutí stát se členkou punkové subkultury reagovalo tvoje okolí (rodina, přátelé, učitelé, zaměstnavatel atd.)?

„Absolutně bez problému. Rodiče už měli zkušenost s bráchou, takže pro ně nic nového. Navíc já jsem byla mnohem klidnější. Maximálně mi vytkli hlasitost hudby a texty písniček. Kamarádi mívali akorát narážky, kdykoliv jsem si vzala barevné oblečení, což mě sice dodneška otravuje, ale žít se s tím dá. Třeba na střední a dál mě vlastně ani jinak neznali. A ani na té základce jsem nebyla úplně dívčí typ jako ještě před punkem, takže to byl asi plynulý přechod, v té době se tak nějak jako hledali a měnili asi všichni. Učitelé nikdy nic nekomentovali, protože já jsem se ani nějak moc neprojevovala. Maximálně se dalo poznat, že jsem punk z oblečení... Jakože třeba trička s potiskem kapel nosím docela často, ale myslím, že oni se v tom stejně moc nevyznají, aby třeba věděli, co to znamená nebo si to spojili s něčím konkrétním a tak. A s nadřízenými jsem taky vycházela dobře, ono taky šlo vždycky o brigády, takže mě ani moc

neřešili. Jeden šéf akorát znal kapelu, co jsem měla na tričku, tak taky zavzpomínal na svoje punkové období.“

Myslíš, že tvoje členství v subkultuře mělo vliv na tvé studijní výsledky?

„Asi ne. Já se školou nikdy neměla problém, jakože bych se musela nějak moc učit na dobré známky. A puberta u mě byla spíš tak, že nebyla, tudíž se ani nějaké záškoláctví a podobně nekonalo. Sice čím vyšší školu jsem studovala, tím horší ty známky byly, ale to je podle mě povahou. Určitě to nebylo tak, že bych si řekla: „Tak jsi pankáč, tak to přece nebudeš mít samé jedničky“. Takže asi ne.“

Měla škola vliv na tvůj vztah k punku?

„Třeba učitelé to nikdy nekomentovali, ale je fakt, že jsem nijak nevyčnívala, jako chováním, takže asi ani nebyl úplně důvod. Na střední jsem měla spolužačku, se kterou jsme si v tomhle sedly a pár koncertů navštívily spolu a rok výš chodil kluk, který měl punkovou kapelu, kterou jsem pak začala trochu poslouchat, ale tam nějaký vliv asi končí.“

Co si ráda oblékáš? Jak své oblečení sháníš (obchody, home made, secondhandy)? Nosíš nějaký výrazný účes?

„Většinou nosím černé věci nebo nějaké neutrálnější barvy, možná spíš klučičí – modrou, zelenou, ale i bílou. Nakupuju klasicky v obchodech a taky dost na koncertech merch kapel, trička, mikiny. Před lety jsem nosila řetěz na kalhotách, ale tahle fáze mi vydržela asi jen pár měsíců. Ted' si je беру jen občas na koncerty, kam se celkově oblékám výstředněji a taky se víc líčím. Co se týče účesu, jsem konzervativní, takže nebarvené a asi jako běžný účes prostě, číro nemám a ani jsem ho nikdy mít nechtěla.“

Byla jsi/jsi členem nějaké party (v souvislosti s punkem)? Jak funguje? Kdo je jejím členem? Jak trávíte čas? Co se ti na ní (ne)líbí? Rozrůstá se nebo naopak lidé odcházejí, případně proč?

„Nejsem a nikdy jsem nebyla. Mám jednoho kamaráda, se kterým se teda vídám i mimo koncerty, ale to je všechno. Na koncertech samozřejmě potkávám většinou ty samé lidi a občas se dáme do řeči, ale radím je spíše do takové té kategorie známých. Nikdo mě neoslňnil natolik, abych se s ním chtěla vídat i mimo akce. Ale můžu říct, že na koncerty často chodí party lidí, u kterých teda předpokládám, že se scházejí takhle častěji, a i bez toho hudebního doprovodu.“

Máš nějaké místo, kde se scházíš se stejně smýšlejícími lidmi/přáteli?

„Kdekoliv na punkových koncertech a festivalech. V Budějčích to jsou hlavně Fabrika a Velbloud, ten teda nedávno zrušili. Občas je něco ve Slavii a před K2 na Sokoláku, ale to ne tak často a taky tam chodí docela dost lidí, kteří punk ani neposlouchají a chovají se... No prostě nemám ráda tyhle typy, co se tam nacpou a hrají si na hrozné pankáče, a přitom je

na první pohled jasné, že kapelu slyší prvně v životě. Na tyhle akce teda tolik nechodím nebo se držím spíš zpátky, jakože nejdu pogovat nebo tak. Jinak si nemyslím, že by pankáči měli nějaké vyhrazené místo. Občas vídám nějakou partu sedět třeba právě na tom Sokoláku, ale tam se schází kdekdo, že jo.“

Myslíš, že budeš punkerkou do konce života?

„Určitě.“

Jaké je tvoje nejvyšší dosažené vzdělání a co myslíš, že je jeho příčinou? Proč sis zvolila právě tento obor? Plánuješ nějaké další studium?

„Ted' studuju magistra na pedagogické fakultě, takže za předpokladu, že dostuduju, tak nejvyšší bude magisterské. A příčina? Jak už jsem říkala, s učením jsem neměla nějak velké problémy, takže jsem jednotlivými stupni vzdělávání tak nějak proplouvala. Do budoucna zvažuju ještě nějaké kombinované studium nebo nějaké celoživotní vzdělávání, ale jasnou představu ještě nemám. Spíš bych si chtěla rozšířit kvalifikaci, abych případně sehnala lepší práci nebo lépe placenou.“

Kde pracuješ/plánuješ pracovat? Pokud někde pracuješ, chceš v této práci zůstat natrvalo?

„Tak vzhledem k tomu, co studuju, to vypadá na školství. Ale dělala už jsem různé brigády a můžu říct, že bych si zvykla i jinde. Pro mě je lepší jakákoliv práce než pracák. Samozřejmě záleží, co se mi podaří sehnat.“

Jaký je tvůj vztah k alkoholu a jiným drogám?

„Alkohol piju hlavně na akcích nebo někde venku s kamarády, doma spíš výjimečně. Jiné drogy nevyhledávám. Kdysi jsem zkoušela cigarety a marihuanu, ale ani jedno mě neoslovilo a řekla bych, že období experimentů je za mnou a už to ani znovu zkoušet nebudu. Tvrdší drogy jsem snad ani nikdy neviděla a vidět nechci. Co se týče užívání drog u jiných lidí, tak mi to taky docela vadí. Samozřejmě je v pohodě dát si sem tam skleničku, ale nic se nemá přehánět, takže ty lidi, co jsou víc pod vlivem než střízliví, taky úplně nemusím.“

Jaký je tvůj názor na předmanželský sex a promiskuitu? Jak vnímáš nevěru?

„Předmanželský sex mi přijde naprosto v pořádku, pokud je dobrovolný samozřejmě. Promiskuita mně osobně nijak blízká není, tyhle lehkovážné vztahy nevyhledávám, nicméně nikoho kvůli tomu neodsuzuju, každý to má nastavené jinak. Pokud je použitá ochrana a obě strany si uvědomují, že jde jen o sex, tak na tom vlastně taky nevidím nic špatného. Co nemám ráda je takové to oblbování kvůli sexu s tím, že když dotyčný dosáhne svého, druhého odkopne. Ale tam mám problém spíš s tím v podstatě podvodem než promiskuitou jako takovou. A nevěru absolutně odsuzuju, pokud nejde o otevřený vztah. Pokud někdo není s partnerem spokojený,

může se normálně rozejít a najít si jiného. Ale tohle lhaní a podvádění je svinstvo, aspoň pro mě teda. Ještě bych teda možná zkousla úlet třeba pod vlivem, ale nějakou dlouhodobou a plánovanou nevěru určitě ne. A ten úlet taky ne, pokud by se to „omylem“ dělo každý týden, akorát neplánovaně a s někým jiným.“

Co si myslíš o homosexuálech? Je v punkové komunitě nějaký homosexuál, kterého znáš?

„Jinak orientovaní lidé mi vůbec nevadí, mám mezi nimi známé a myslím, že k nim dokážu přistupovat úplně stejně jako ke komukoliv jinému. Schvaluju i třeba adopci dětí. V tomhle jsem asi otevřenější než většina české populace. Přímo z punkové komunity si ale nikoho homosexuálního nevybavuju.“

Máš přátele i mezi členy jiných subkultur? Jací ti připadají? Jak vycházíš s členy jiných subkultur, pokud nejste přátelé?

„Řekla bych, že jo. Punkerů je v mém blízkém okolí minimum, většina poslouchá převážně jiné hudební styly, ale nevím, jestli se dá úplně říct, že jsou členem subkultury. Já mám tohle spojené spíš s nějakými hiphopery a podobně, a to jsou zase lidi, se kterými moc zkušenost nemám. Celkově si myslím, že hodnotím lidi jako individua, a ne podle toho, co poslouchají, takže to takhle všeobecně nedokážu posoudit. Je ale pravda, že právě těch lidí, co poslouchají hiphop a rap, znám minimum, takže se možná nějak podvědomě odpuzujeme nebo tak něco. Co se hudby týče, tak si rozumím víc s rockery a metalisty, ale samozřejmě hudba není stěžejní a ani nijak důležité téma k hovoru, takže bych řekla, že třeba v mé věkové kategorii se bavím hlavně s posluchači popu. Ale to je možná jen můj dojem, podle toho, jak se oblékají a jaké kluby navštěvují. Úplně to třeba s kamarády nerozebírám.“

Jaký je tvůj vztah ke křesťanství?

„Asi žádný. Jsem pokřtěná, ale nejsem věřící. Víra jako taková prostě není něco, čím bych se ve svém životě nějak zabývala. Co se týče lidí, znám křesťany i ateisty a nějaký výrazný rozdíl mezi nimi nepozoruju. Takže bych to shrnula tak, že vím, že křesťanství existuje, co to zhruba obnáší, ale tím to pro mě hasne. Akorát teda to, co se teď děje třeba v Polsku, ohledně potratů a tak, to mi přijde hrozné. Ale nejsem si jistá, jestli to úplně souvisí s křesťanstvím, nebo už je to hodně záležitostí i politiky. Přijde mi to jako velký fanatismus, se kterým se třeba ani většina křesťanů neztotožňuje, takže bych kvůli tomu neodsuzovala celou komunitu.“

Vyznáváš ty sama nějakou víru?

„Ne. Nejsem příznivcem žádného náboženství a ani co se týče třeba posmrtného života, nemám žádné přesvědčení. Jsem otevřená všem možnostem, jako je převtělení, posmrtný život i úplně nic. Myslím, že nemá cenu to řešit, když se to stejně nedá zjistit.“

Zajímáš se o světové dění, zajímá tě politika? Máš nějaké politické zaměření?

„Asi tak nějak průměrně. Denně si čtu zprávy na internetu, občas se podívám na zprávy v televizi nebo Otázky Václava Moravce, ale to je asi tak všechno. Nijak vyloženě aktivně to nevyhledávám. Politiku sleduju hlavně před volbami, ale nějaké konkrétní zaměření úplně nemám. Určitě se nijak aktivně neangažuju třeba v nějaké straně nebo hnutí.“

Jaký máš vztah ke straight edge, vegetariánství, veganství...? Máš nějaký jiný životní styl?

„Ani jedno nevyznám, ale ani takové lidi neodsuzuju, pokud tím neomezují druhé. Možná bych si dokázala představit žít straight edge, ale zatím nemám pocit, že bych k tomu měla nějaký důvod. Svůj životní styl bych asi nijak nedefinovala, nemyslím, že se nějak vymykám normálu.“

Máš nějaké velké životní plány? Např. kariéra, cestování, rodina... Jak si svou budoucnost představuješ?

„Žádnou konkrétní představu nemám. Určitě bych chtěla pracovat, ale zatím je mi i docela jedno kde. Nejsem nijak cílevědomá, takže vyloženě na budování kariéry to nevidím. Sama umřít nechci, ale asi by mi stačil partner. Svatba by sice byla fajn, ale nemyslím si, že je to záruka štěstí, takže na ní netrvám. Jestli budu mít děti, popravdě netuším. Dřív jsem byla přesvědčená, že je nechci. Ted' už to nevnímám tak striktně, ale v nejbližších pár letech je určitě neplánuju. Přijde mi lepší nebyť máma, než být špatná máma. Takže pokud se mateřské pudy neprobudí, nebudu si děti pořizovat jen kvůli tlaku společnosti. Cestování mi nikdy blízké nebylo, jsem spíš jezevec, kterému stačí jeho nora. Preferuju bydlení v domě na vesnici, ale tam moje představy o budoucnosti končí. Radši to nechávám otevřené, abych pak nebyla zbytečně zklamaná.“

Příloha č. 5

Jaké bylo a je tvoje rodinné zázemí? Z jaké rodiny pocházíš?

„Dobré. A z jaké rodiny pocházím... Z úplné rodiny, s jedním sourozencem.“

Co nebo kdo tě přivedl k punku? Kdy to bylo?

„Byl to kamarád v sedmé třídě na základní škole.“

Jak na rozhodnutí stát se členkou punkové subkultury reagovalo tvoje okolí (rodina, přátelé, učitelé, zaměstnavatel atd.)?

„Tak ono to nebylo úplně rozhodnutí „budu pankáč“, ale nikdo na to asi nereagoval nijak jako špatně, jaké mám životní názory nebo jak se oblékám nebo co poslouchám.“

Myslíš, že tvoje členství v subkultuře mělo vliv na tvé studijní výsledky?

„Určitě ne.“

Měla škola vliv na tvůj vztah k punku?

„Vůbec žádný vliv, protože tam žádný pankáč nebyl.“

Co si ráda oblékáš? Jak své oblečení sháníš (obchody, home made, secondhandy)? Nosíš nějaký výrazný účes?

„Hodně nakupuji v sekáčích, anebo když nějaké staré oblečení, co mám doma, tak ho roztrhám nebo tam dám nějaké nášivky, které objednávám na netu anebo je kupuju na koncertech. A mám růžovou hlavu.“

Byla jsi/jsi členem nějaké party (v souvislosti s punkem)? Jak funguje? Kdo je jejím členem? Jak trávíte čas? Co se ti na ní (ne)líbí? Rozrůstá se nebo naopak lidé odcházejí, případně proč?

„Tak byla jsem součástí nějaké městské punkové party a různě se to tam měnilo podle toho hlavně, jací lidé se poznávali na koncertech, po hospodách a byli jsme všichni jako kamarádi, neřešily se tam žádné velké věci. Bylo to v pohodě, příjemné prostředí.“

Máš nějaké místo, kde se scházíš se stejně smýšlejícími lidmi/přáteli?

„Tak rozhodně jsou to hospody a koncerty, to je takové nejčastější místo, kde se setkáváme.“

Myslíš, že budeš punkerkou do konce života?

„To si určitě nemyslím.“

Jaké je tvoje nejvyšší dosažené vzdělání a co myslíš, že je jeho příčinou? Proč sis zvolila právě tento obor? Plánuješ nějaké další studium?

„Tak nejvyšší dosažené vzdělání je střední škola s maturitou na oboru Bezpečnostní činnost, která mě nebavila, takže jsem udělala maturitu pouze z povinnosti a dále jsem studium policajta jako neprovozovala. Plánuju studium na vysoké škole na Pedagogické fakultě.“

Kde pracuješ/plánuješ pracovat? Pokud někde pracuješ, chceš v této práci zůstat natrvalo?

Brigádně pracuju v Tesco, za barem a jezdím na noční inventury po České republice a ani v jednom případě tam nechci zůstat natrvalo.

Jaký je tvůj vztah k alkoholu a jiným drogám?

„Velmi příznivý. Mám moc ráda alkohol a tvrdé drogy jsem nikdy nezkoušela, ale k marihuaně mám příznivý vztah.“

Jaký je tvůj názor na předmanželský sex a promiskuitu? Jak vnímáš nevěru?

„Předmanželský sex je naprosto v pořádku a je to potřeba k životu a nevěra...záleží na partnerovi a tomu, jak...jestli je upřímný, jestli o tom chce mluvit, anebo jestli lže a přijde se na to jiným způsobem, než by se mělo“.

Co si myslíš o homosexuálech? Je v punkové komunitě nějaký homosexuál, kterého znáš?

„Homosexuálové jsou normální lidé jako všichni ostatní, nevidím v tom žádný rozdíl. A znám spoustu pankáčů homosexuálů.“

Máš přátele i mezi členy jiných subkultur? Jací ti připadají? Jak vycházíš s členy jiných subkultur, pokud nejste přátelé?

„Jo, tak já se tak nějak asi pohybuju ve všech. Já jsem nikdy nebyla konfliktní, takže mám přátele z každé téhle skupiny a s nikým jsem se nijak nerozhádala, takže jak metalisti, tak technoři a... Já tu subkulturu neberu zas jako tak velký důvod k tomu se s někým nebavit. Pokud se zrovna nehádá o nějakých politických a takových názorech, tak není žádný rozdíl.“

Jaký je tvůj vztah ke křesťanství?

„Jako ateista k tomu vlastně žádný vztah nemám. Ale jsem křtěná.“

Vyznáváš ty sama nějakou víru?

„Ne. Ale věřím v reinkarnaci.“

Zajímáš se o světové dění, zajímá tě politika? Máš nějaké politické zaměření?

„No, dokud jsem nezačala studovat vysokou školu, tak jsem se o to nezajímala a teďka bohužel musím. Ale jinak mě to moc nezajímá.“

Jaký máš vztah ke straight edge, vegetariánství, veganství...? Máš nějaký životní styl?

„Nemám s těmi lidmi problém, ale vadí mi, když to lidem až moc předhazují. Můj životní styl...alkoholismus.“

Máš nějaké velké životní plány? Např. kariéra, cestování, rodina... Jak si svou budoucnost představuješ?

„Vůbec ne, já nad budoucností nepřemýšlím a žiju asi tak, jak mě to zrovna ten den napadne. Nemám ambice, nemám cíle, takže ne.“

Příloha č. 6

Jaké bylo a je tvoje rodinné zázemí? Z jaké rodiny pocházíš?

„Z jaké rodiny pocházím? Z velké rodiny, myslím si, že z dost šťastné rodiny, pracující a myslím si, že... Rodina, která se učí zabezpečit svoji rodinu finančně i nějakým způsobem morálně a správným směrem. A nevím co...to je asi všechno. Z hodně dobré rodiny, si myslím.“

Co nebo kdo tě přivedl k punku? Kdy to bylo?

„Tyvado, já si myslím, že taková ta naše parta, co jsme vždycky chodili, ty vado. Asi v druháku, když jsem se začala bavit s Kateřinou, s mojí jakoby kamarádkou. A tak když jsme spolu začaly chodit na víno a tohle, tak pak jsme prostě začaly chodit... Měla pár kamarádů v takové té právě partě, o které teď mluvím, tak jsme začali chodit, že jo, do Blouda na koncerty. Já nevím no, pak už se to tak jako vezlo. Každý možný koncert, festák Mighty Sounds a takovéhle. Takže...takže ta Kateřina, kamarádka a ta naše celá jako parta, hudba... A pravda ještě, tyvado, možná ještě předtím mě k punku vlastně dovedl asi Tomáš, přítel vlastně první úplně. Takže tak nějak no.“

Jak na rozhodnutí stát se členkou punkové subkultury reagovalo tvoje okolí (rodina, přátelé, učitelé, zaměstnavatel atd.)?

„Jé, tyvado, to bylo „hustý“ no. Tak rodina, tyjo, to bylo...asi přišel takový ten zlom s prvním tetováním v sedmnácti. Ale nakonec jako mě mamina vlastně v tom podpořila. Šla vlastně se mnou na to tetování, jakože tam prostě byla se mnou, takže já jsem byla úplně šťastná. Tyvado, pak už se to nabalovalo, jo občas to bylo takové trošku...trošku „hustý“. Ale i co se týče oblečení, že jo, tak jsem si prostě zvykla, že se za mnou lidi otáčí, ale to jsem tak nějak byla zvyklá ze školy, že jo, protože jsem nosila všelijaké takové věci prostě, co jsem...jak jsem studovala návrháře, tak to prostě, nevím no... Mám to takové vždycky jiné než ostatní a prostě jsem si zvykla, že se za mnou lidi otáčí a že si myslí, že jsem asi nějaký debil, nebo já nevím... Takže takhle. Zaměstnavatel, tyvado, to bylo taky možná docela „hustý“. Vlastně v restauraci jakože... Taková dost luxusní restaurace, jako úplně takové až moc „přepíčený“, pardon, na mě prostě, ale...ale tak tam to bylo docela jako, docela „hustý“, že jako na mě koukali hodně divně no. Že jsem si jako schovala všechna tetování pod košili, což bylo fajn. A vlastně všechna moje tetování se dají zakrýt. Ale třeba piercing v nose...jako kolikrát jsem si říkala, jestli si ho mám vyndat. Jako poprvé jsem si ho asi vyndala, když jsem si říkala, tyvado, že nemám na ty kecy, aby mi prostě něco říkali. Ale pak jsem si řekla, tyvole, co je jim po tom, vždyť je to vlastně fakt jako hezké a elegantní. Myslím si, že jako kroužek v nose zlatý je náhodou v dnešní době dost hezký a minimalistický, takže jsem se na to pak vykašlala a prostě jsem chodila tak, jak...stejně

jsem se jako na to okolí vyprdla a dělala jsem si, co jsem chtěla, co se mi líbilo, takže jako... Pak jsem si to nějakým způsobem přizpůsobila vždycky sobě. A učitelé, to bylo taky „dobré“ no. Nebo teda spíš nebylo moc dobré. No tam to bylo taky takové složitější, ale... Mně přijde, že si pak jako všichni zvykli, že prostě zjistili, že to není jako nic prostě, co by mě měnilo vevnitř, co by mě prostě měnilo na osobnosti nebo nějakém intelektu, ale že to jako není nic špatného, furt jsem to já.“

Myslíš, že tvoje členství v subkultuře mělo vliv na tvé studijní výsledky?

„Jo, to jo. Jo, to možná jo. Ze začátku...nebo ze začátku... Když jsem měla takové špatné období po rozchodu a tak, tak to bylo vždycky takové jako nic moc no. To jsem jako chodila... To byl jako život fakt život hodně punkový no. Protože jsem chodila jako občas ožralá do školy a táhnul ze mě alkohol. Pak za mnou jakože šla učitelka a říkala mi jako: „Jestli ještě jednou uslyším od učitelů, že z vás táhne alkohol, tak prostě jako to nebude dobré.“ Ale jako ona byla zlatá a úžasná prostě. Zatáhla mě prostě někam do skladu knih, kde prostě nikdo nás neslyšel, věděly jsme to jenom my dvě a byla jako fakt skvělá, jakože to nerozmazávala vůbec. A pak jsem si říkala, že to asi trochu přeháním, že už se musím trochu klidnit. Ale to bylo takové těžké spíš období. Naopak mě ten punk vždycky jako ovlivňoval dobře, mi přišlo. Že jsem nechtěla být nikdy nějaká hloupá, takže jako i teď studuju tu vysokou, takže si myslím, že to mi ovlivnilo výsledky v určitém období, ale nějaký výrazný dopad to nemělo nikdy.“

Měla škola vliv na tvůj vztah k punku?

„No vlastně i jo. Asi ano, protože jsem studovala, že jo, modeláře a návrháře oděvů, takže tam se mi to hodně promítlo do toho oblečení a celkové i mé tvorby, co se týče návrhů a šití a nějakého celkového zrealizování prostě těch modelů. Ale hlavně teda jakoby co se týče obrazů a malby, takže tam jsem to asi hodně to... Že jsem malovala obrazy převážně černo-červeno-bílé, a tak se mi to líbilo a tak.“

Co si rád oblékáš? Jak své oblečení sháníš (obchody, home made, secondhandy)? Nosíš nějaký výrazný účes?

„Výrazný účes? Tak výrazný účes asi spíš nemám, momentálně teď jako matka jsem ráda, že jako občas si je jednou za týden stihnu umýt jako. Tohle je suchý šampon. Takže vůbec jako nějaký účes, absolutně nezvládám. Ale nosila jsem hodně šátky jakoby, že je mám fakt i ráda prostě, protože kolikrát to schová, že jo, mastnotu a tak. Hlavně prostě nosila jsem hodně drdoly takové ty hodně rozevláté, což nosím ale furt. Prostě se mi líbí a baví mě to a občas do toho „prdnu“ nějaký šátek, to mám ráda. A oblečení... Hele já jsem se vlastně teďka poslední dva roky určitě, dva a půl roku, tak už vlastně nenosím nic jiného než sukně a šaty, takže to se mi hodně projevílo v oblečení, že... Vždycky jsem nakupovala nejvíc v „sekáčích“, ale teďka si

hodně věci šiju anebo jak byl covid, že jo, tak jsem si nic nekoupila. Jsem ráda, že vždycky něco vyhrábnu ve skříni prostě. Takže takhle. Ale něco si ušiju, to teda většinou stejně prodám, ale dřív jsem nakupovala jenom v „sekáčích“, to je pravda no.“

Byla jsi/jsi členem nějaké party (v souvislosti s punkem)? Jak funguje? Kdo je jejím členem? Jak trávíte čas? Co se ti na ní (ne)líbí? Rozrůstá se nebo naopak lidé odcházejí, případně proč?

„Jo, ty bláho, tak ta parta – teďka momentálně už do ní jako nepatřím, že jo, prostě teď už se to dost jako změnilo, co se týče malé, ale...ale že to, že to jsme byli parta jako fakt hustá. A ta parta je furt. Jako tam ty lidi teďka momentálně asi už hodně jako prořídli, ale když to jako fakt jako bylo v takovém tom největším rozpuku, tak to nás jako fakt chodila banda. Jako to si pamatuji jednou, že jsme šli z „literky“, Měsíci ve dne a...nebo jak se to jmenuje... Měsíc ve dne se to jmenovalo, ono už to teďka není, ale když jsme odtamtud šli a šli jsme do Blouda jednou, tak jsme asi ve dvě ráno přecházeli prostě jenom takhle do baru, ty jo a šlo nás prostě třeba pětadvacet možná třicet a byla to hrozná „prdel“ celá ta cesta. Takže jako celá ta naše parta vždycky fungovala, vždycky jsme se nějak jako sešli, ale většinou to bylo tak, že jsme se prostě třeba napsali, že jo, my jsme s kámoškou šly do Blouda a tam se potkaly s dalšími lidmi a pak přišli ještě další... Že jako ne že bychom chodili úplně najednou, ale občas ty lidi tam... Nevím přijde mi, že ty lidi tam vždycky byli jako stáli, že kdo tam prostě patřil do té party, tak i když tam zrovna ten večer nebyl nebo na tom koncertě, tak tam furt jako byl nebo jsme mu psali nebo prostě volali a bylo nás fakt hodně no. Takže...takže tak no. Jak funguje no... Fungovala vždycky přes noc no prostě a na „fesťáky“, jo. To jsme hodně jezdili, to jsem milovala. Protože když jsme jeli třeba na Mighty Sounds, tak to bylo skvělé na tom „fesťáku“, že jo. My jsme si udělali jako naše stanové městečko, že se nás tam prostě fakt sešlo najednou třeba pětadvacet, třicet. To jsme se třeba nevidali ani moc přes rok. Viděli jsme se jednou za dva roky nebo jednou za ten rok nebo jednou za půl roku, tak tam jsme se pak viděli jako fakt všichni, tam fakt nás bylo prostě šíleně moc A bylo to skvělé. To bylo vždycky úžasné no.“

Máš nějaké místo, kde se scházíš se stejně smýšlejícími lidmi/přáteli?

„Jo, tak nejvíc jsme se vždycky sešli v Bloudu, ve Velbloudu, ten už teda taky není, to je hrozná. Ale...tak tam. Nebo tady v Hostelu jsme se sešli anebo na Sokoláku. A v Singeru občas. Asi tak.“

Myslíš, že budeš punkerkou do konce života?

„No tak jako určité, na určité úrovni a na určitém jako způsobu určité jako. To si myslím, že jako ovlivní každého. A hlavně jako si myslím právě, že to ovlivňuje člověka v tom, že prostě jako v tom dobrém, že ten život prostě musíš mít trošku „na salámu“ nebo i nějaké takovéhle

úspěchy prostě, já nevím vzdělání nebo školu a takovéhle. Že prostě jako ten život, jako jo, občas jsou důležité věci, ale většinou, nebo ne... Nevím no. Občas je důležité mít to prostě „na párku“ a nebrat to tak vážně a nebrat si to osobně a prostě zachovat nějaký klid a trošku jako fakt punk no.“

Jaké je tvoje nejvyšší dosažené vzdělání a co myslíš, že je jeho příčinou? Proč sis zvolil právě tento obor? Plánuješ nějaké další studium?

„Tak moje nejvyšší vzdělání je obor modelář-návrhář oděvů s maturitou, normálně klasicky. A tam jsem šla kvůli malbě a kvůli tomu, že jsem chtěla kreslit, a nakonec mě fakt začalo bavit to šití a vlastně do dneška, jako jo maluju furt, to vlastně jsem potom nastoupila i na „vejšku“ a to si budu dodělávat až prostě časem, teprve studuju, ale tam vlastně taky maluju, ale teďka jsem se vrátila k tomu šití takže, takže tak no.“

Kde pracuješ/plánuješ pracovat? Pokud někde pracuješ, chceš v této práci zůstat natrvalo?

„Tak já jsem momentálně na mateřské dovolené, takže...takže ne že bych nic nepracovala, ale...ale pracovala jsem předtím v restauraci a po barech, a to už bych v životě nedělala, to ani náhodou. A co bych chtěla dělat, no tak stoprocentně, když už tak rozhodně nehodlám být někde zaměstnaná a chci dělat na sebe, a buď budu prostě šít, nevím, jak to jako ještě celé bude do budoucna, ale myslím si, že to ovlivní hodně škola no, jestli to jako dodělám, tu arteterapii jakoby, tak...tak možná jako tady v tom oboru to nějak budu prohlubovat. Jestli si otevřu nějakou svoji prostě ordinaci, nebo ne ordinaci...jak se tomu říká...pedagogické místo nebo něco takového, nevím. Anebo budu prostě jako šít, ale stoprocentně budu jako dělat na sebe, nehodlám být nikde zaměstnaná, už vůbec ne někde v baru nebo restauraci. V žádném případě už bych to nezvládla ani výkonem.“

Jaký je tvůj vztah k alkoholu a jiným drogám?

„Tak alkohol jako momentálně jako nulový, protože furt kojím, takže...takže nic. Ale jo, tak dřív prostě jsme hodně pili, každý prostě víkend jsme šli někam, že jo, do baru a vždycky jsme to...vždycky jsme pili pivo a takovéhle. A co se týče drog, tak nějaký rekreační drogy tam vždycky taky proběhly s tou prostě partou. Nebylo to nic samozřejmě jako to...nic prostě návykového nebo nic jako hnusného bych řekla jako. Ale tak prostě občas nějaký „emko“² jo no.“

² Marihuana.

Jaký je tvůj názor na předmanželský sex a promiskuitu? Jak vnímáš nevěru?

„Předmanželský sex – no tak, „ježišmarja“, už jsem taky vdaná, sexu jsem měla před manželstvím, myslím, ažaž, takže mi přijde... Nevím... Že to vnímám jako, že asi by to nemělo být, ale na druhou stranu si myslím, že žijeme v takovémhle světě, který...bez kterého to vlastně jako nejde. Nejde žít nějakém manželském celibátu nebo nějaké prostě...no celibátu, ale... Takže tam si myslím, že prostě to jako není úplně možné, že prostě to bere jako samozřejmou věc, ale asi není úplně od věci se nad tím zamyslet a trošku to přehodnotit možná no, než s někým vlezeš do postele určitě. A co se týče nevěry, tak tu vnímám...no momentálně jako...tak jsem vdaná, takže docela nemilé by to bylo, ale samozřejmě také jako z mé strany nějaká nevěra proběhla v minulosti, ale vnímám to jako fakt špatnou věc, protože tam prostě dochází k narušení důvěry už jenom v toho člověka, se kterým prostě třeba jsi partner a tak. A na druhou stranu to, co jsme právě chodili s tou partou, tak tam to jako bylo, ne jako na běžícím pásu nebo na denním pořádku, ale nebylo to brané jako taková...taková potíž nebo potíž...tam prostě skoro nikdo s nikým nikdy nechodil, jenom spolu všichni se všemi spali. Takže...takže tam to bylo takové jedna velká prostě parta, kde každý s každým prostě spal. Vím, že jednou někdo udělal pavouka takového, kdo s kým jako spal a byla to jako ohromná síť, takže to bylo jako fakt „hustý“. A všechna ta... A ta síť vedla jako k jedné holce, která byla jako fakt hodně promiskuitní, ale... Takže jako ta nevěra z tohoto pohledu nebyla nic jako závažného, ale já osobně to beru jako fakt hodně špatné a nevěru vnímám i v tom nefyzickém vztahu, co se týče jako toho psychického, už jenom, víš, jako ten člověk, jak se chová a jestli třeba myslí na někoho jiného víc, než je zdrávo, tak už to mi přijde jako nevěra a dost nemorální a nenormální.“

Co si myslíš o homosexuálech? Je v punkové komunitě nějaký homosexuál, kterého znáš?

„O homosexuálech si nemyslím nic špatného, mám spoustu kamarádů homosexuálů a nikdy jsem s nimi neměla problém a mám je moc ráda, ale co se týče toho, tak žijeme v světě, kde nám to přijde úplně normální tohle, ale na druhou stranu je to vlastně úplně nenormální, že jo, protože mi přijde, že to vzniká u rodičů a u stylu výchovy, že jo, jestli se z holky nebo z kluka stane gay. Takže si myslím, že jako tady ten problém není jejich, ale prostě stylem výchovy každého, že se s tím jako nikdo jen tak prostě nenarodí, to už by muselo být, si myslím, fakt jako hodně karmické a... Takže takhle. Ale jako nemám proti nim absolutně nic, naopak mám je fakt moc ráda a je to na každém z nás asi... Ale pankáč, který je gay... Asi jsem potkávala spíš lesbičky punkerky a jeden můj kamarád...no ten úplně punker není no. Asi ne.“

Máš přátele i mezi členy jiných subkultur? Jací ti připadají? Jak vycházíš s členy jiných subkultur, pokud nejste přátelé?

„Jo, to mám spoustu kamarádů v každém snad takovémhle odvětví, mi přijde. Jako že fakt všude, „ty brďo“, to je pravda. A tak nějak každého prostě беру individuálně, nikoho prostě neškatulkuju nikam, takže tam si myslím, že... No nikoho nikam neškatulkuju. Prostě se s nimi bavím jako s každým jiným a myslím si o nich, že jsou v pohodě, prostě...já nevím no jako. Je to na každém vesměs, prostě kam se vrtne a to, co si zažije, prostě ten život.“

Jaký je tvůj vztah ke křesťanství?

„Hele, o křesťanství si myslím, že to nebyl špatný nápad, ale celé se to překroutilo do blba jako, fakt. Protože dneska je naprosto jako i vědecky potvrzené, že prostě Darwinova teorie fakt prostě je chybná a že se fakt Darwin jako sekl. Jakože z opic prostě fakt nejsme a...ale bohužel prostě celkově mi přijde...celkový pohled na Boha a nějakou víru, tak lidi hodně překrucují, a právě přirovnávají ke křesťanství, a to mi přijde hodně jako špatně, protože já osobně jsem názoru, a tak to prostě mám, že věřím v Boha, ale jakoby ne v nějakého dědka na obláčku, nebo jak bych to řekla. Rozumíš mi jo. To že prostě spousta lidí to takhle právě přirovnává a já jsem to měla, mně přijde, že osobně jsem to měla jako tenhle problém taky dřív, protože jsem to hodně takhle srovnávala a říkala jsem si: „Ty jo, Bůh, to je nějaký prostě blázen, to je „pánbičkář“, to je takový divný.“ Ale jako když jsem se jako postupem času, života, zkušenostmi, tak jsem si došla vlastně k tomu, že jo jako vždyť ten Bůh tady fakt jako je, ale je to prostě energie a určitá prostě...určité něco, že jo. Nevím, přijde mi, že Bůh je prostě láska, Bůh je prostě v každém z nás, Bůh je v každé prostě věcičce a v každé prostě buňce a v každém... ve všem prostě a rozhodně to není žádný prostě jako děda na obláčku a že právě...že se to dost takhle jako pokroutilo, a to mě trošku mrzí, protože jako spousta lidí, si myslím, se tím nechává ovlivňovat a pak to prostě občas nemají jako lehké tom životě, že prostě... No, takže tak.“

Vyznáváš ty sama nějakou víru?

„Vlastně já ani nevím, jestli to je víra nebo není to víra. Ty vado, no víru v Boha prostě jako mám, ale jak jsem řekla prostě, nesouvisí to s úplně nějakými křesťanskými zásadami, ale...ale nevím no. Prostě to jakoby jak v to věřím, jak to jako přijímám a spolupracuju a učení Bruna Gröninga no. A to je prostě jako...on to tam vlastně... To, co se za jeho život dělo a co on dělal ve svém životě, tak lidi tomu říkali, že to byly zázraky, ale on prostě tvrdil, což je jako fakt, že prostě není žádný zázrak, jenom prostě se zapomnělo na tu boží víru a boží jako nějaký i konání, nebo jak bych to řekla.“

Zajímáš se o světové dění, zajímá tě politika? Máš nějaké politické zaměření?

„No jako zajímám se o to. Jakože si hodně věcí prověřuju a přijde mi to velmi důležité a v dnešním světě obzvlášť momentálně v tomhleto jako dění, co se děje ohledně očkování a tak. Tak si myslím, že je hodně a hodně důležité si zjišťovat veškeré informace nebyť prostě zaměřený jenom na ten jeden pohled, jestli je to... Prostě si to celé jako proklepnout nebo jak bych to řekla, protože fakt to momentální dění mi přijde, že jsou, že jo, lidi rozdělení na dva tábory prostě. Jedni prostě očkování velebí a říkají, jak je úžasné a jak nás spasí a druzí prostě tvrdí, jak...jak je to špatné a jak opravdu to není dobře a nepomůže to a opravdu tudy jako cesta nevede a já jsem zastáncem toho druhého, že fakt prostě to je jenom ohromný prostě fakt jako byznys a fakt jako špatné zaměření prostě momentální společnosti a celého dění. Ale...ale zase na druhou stranu mám kamaráda, který prostě úplně, jo, věří tomu, že to prostě očkování, že to prostě je dobře, že když on se nechá naočkovat, tak že to zachrání jeho prostě prarodiče a takovéhle věci. A to mi přijde jako špatný pohled, protože on absolutně nedokáže třeba přijmout jakékoliv prostě chyby v tadytěch studiích, protože se potvrzuje čím víc vedlejších účinků, čím dál tím víc prostě vylézají na povrch varianty toho, že to prostě není dobře, a že to je opravdu hodně, hodně velký průser a to mi přijde právě špatně, že když už prostě vylézají na povrch tyhle informace a tyhle celé... tohle prostě všechno, tak asi s tím prostě není úplně něco v pořádku a je důležité si to hodně jako vzít i z té druhé strany a prověřit si to a nějakým způsobem si opravdu o tom dohledat a... Vždyť spousta lékařů to potvrzuje stejně tak, jako spousta lékařů potvrzuje to, že je to dobré, že jo. Takže si myslím, že je hodně důležité i v politice se tímhle řídit, protože jsme hodně ovlivněni médii a spousta lidí už tvrdí, jak média lžou a jak je to prostě špatné a prostě neříkají pravdu, ale zase na druhou stranu tak pak prostě...když vidím různé články a mediální projevy, tak tomu... Prostě určitým věcem lidi nevěří a je to vyprodukované médii a je to prostě lež a něčemu prostě ne a vysmějí se tomu... Ale právě že něčemu věří, a to mi přijde prostě úplně absurdní a ta lidská hloupost mi přijde, že nemá prostě meze jako, protože fakt jako je to pravda, ty vado. Něčemu prostě věříš, řekneš: „Jo, to si zase média něco napsala,“ ale pak vyjde úplně...od stejné...od stejného plátku, já nevím prostě něco a tomu lidi: „Jo, ty vado, tak to on bude teda nějaký špatný.“ To stejné v politice, víš co, mi přijde. Takže to je velký problém, si myslím, momentální...momentální společnosti no. Nevím, jestli se mám vyjadřovat třeba k nějakým politickým stranám a tak. To asi radši ani ne.“

Jaký máš vztah ke straight edge, vegetariánství, veganství...? Máš nějaký životní styl?

„Jo. Hele, ke všemu přistupuju fakt jako kladně a pokud to tomu člověku dělá dobře, tak ať si opravdu jí, co chce, protože já to prostě beru tak, že když to prostě sníš s tou láskou, tak je to

jako v pořádku a jako je to fakt, že jo. Když prostě budeš jíst, já nevím, maso s tím, že „zabijím kravičky, zabijím zvířátka“, no tak, ty vado, to ti potom bude blbě, že jo prostě a hodně to ovlivňuje životosprávu a celkovou psychiku člověka. Ale sama jsem prostě byla pět let vegetariánka, ale jakmile jsem otěhotněla, tak jsem prostě začala jíst maso, protože mi to přišlo prostě přirozené, a i to tělo to prostě potřebovalo, že prostě jsem cítila, jak to prostě potřebuje to miminko. Dodneška kojím, takže dodneška jím prostě maso, to, co prostě chci jíst, protože mi to přijde, že ona to prostě potřebuje v tom mléce, tak... Je to přirozené a jím to, ale zároveň jsem fakt jako byla dlouho vegetariánka a zkusila jsem si hodně i stylů, že prostě jsem byla chvíli úplná veganka, chvíli prostě fruktariánka a tak a nikdy mi nic nepřišlo prostě špatně, prostě když jsem to tak cítila, tak mi přijde, že i to tělo si samo jako když potřebuje, tak si řekne. Prostě...kdy chvilku prostě nemám potřebu jíst maso nebo nemám potřebu jíst sladké nebo takovéhle věci. Takže si myslím, že na druhou stranu se dá jíst všechno s mírou, a když to sníš s tou láskou, tak si myslím, že je to naprosto v pořádku. A přijde mi ale velký problém to, že spousta lidí se tím řídí... To, co společnost říká: „Nezabíjejte zvířátka, buďte vegani,“ a takovéhle věci. Když to tak ten člověk ale nemá, prostě v duši nebo prostě v tom vlastním přesvědčení, tak je přece nesmysl se nějakým způsobem trápit a...a prostě trpět hladu nebo já nevím, nejíst maso jenom kvůli tomu, že to někdo prostě řekne, že jo. To mi přijde fakt jako hloupost a nad tím by se lidi asi měli zamyslet, ale to je asi na každém holt no. Každý by si měl jíst asi to, co potřebuje jeho tělo. Tak.“

Máš nějaké velké životní plány? Např. kariéra, cestování, rodina... Jak si svou budoucnost představuješ?

„Ty vado, no jako hele...plánů bylo ažaž, vid'. Ale ono to nikdy nevyjde tak, jak si přeješ nebo plánuješ. Já jsem si plánovala, že jo, že hezky dostuduju, pak do těch pětadvaceti budu mít první dítě vid', tohle, ještě před tím svatba. No všechno to bylo úplně jinak, že jo. Dodneška nemám bakaláře, protože...nebo prostě, já nevím, dodneška – tak tenhle rok bych si ho měla dodělat, ale tak budu ho dělat příští rok možná, uvidím. A všechno to bylo celé jinak, že jo. Nejdřív přišlo dítě, pak vlastně až když se malá narodila, byly jí dva měsíce, tak jsme se vzali s Jakubem a... Takže on ten život stejně naplánuje nebo nějaký osud nebo nevím tak... Jako jo, dá se to ovlivnit, ale většinou prostě spousta těchhle věcí důležitých nebo zásadních se prostě neplánuje a plánuje se to tak nějak samo, mi přijde. Ale rozhodně už teď' to mám takové už...do té rodiny „navezlé“, ale moc bych... Takže jako můj plán je...moc bych chtěla co nejdřív jako nějaký baráček, už fakt chceme jako stavět, ale samozřejmě jako to ovlivňují finanční prostředky a tak. Ale...takže to...barák, samozřejmě pak nějaké další děti, že jo, a pak jako s manželem to...oba dva jsme mladí, že jo, takže...takže pak buď' prostě po dětech, až budou prostě větší nebo až jako

odrostou, tak pak chceme samozřejmě cestovat, že jo. To bude takové to po čtyřicítce, ten druhý nejlepší věk, ne, ty jo. Takže si myslím, že potom chceme jako cestovat a užívat si ten život tak jako spolu. To mi přijde ta krása, že ty děti jsou prostě pro mladé a lidi by měli mít děti mladí, aby na to měli energii, trpělivost a nějakou sílu a vůli a pílí a pak vlastně si můžeš užívat. Mně přijde nesmysl, když se prostě ženské v pětatřiceti rozhodnou, že chtějí mít rodinu nebo dítě a ono to buď nejde nebo prostě občas je pozdě nebo já nevím no... Nebo nemá partnera správného pro ten život, takže v tomhle jsem ráda, že mě to i tak nějak to těhotenství zastavilo, zabrzdilo a že vlastně mám už teďka takový ten svůj partnerský i klid prostě a myslím si, že i Jakub je rád, že prostě máme oba dva...že se prostě máme a že nemusíme už vlastně jako hledat. A naopak už vlastně chceme jenom tvořit, takže tak.“

Příloha č. 7

Jaké bylo a je tvoje rodinné zázemí? Z jaké rodiny pocházíš?

„No, vlastně křesťanské zázemí s tím, že mám tři sourozence, rodiče, kteří prostě... Jsme střední třída, střední vyšší možná. Žijeme na jednom pozemku, kde žije i strýček, tetička, sestřenky, kteří jsou vlastně všichni taky katolíci, takže jsem vyrůstal v takovém jako komunitním prostředí. Vlastně jeden ještě z mých sourozenců je z pěstounské péče.“

Co nebo kdo tě přivedl k víře? Kdy to bylo?

„Asi rodiče. Já jsem vlastně od mala chodil do kostela, byl jsem i křtěný ještě jako mimino, takže tak.“

Jak na rozhodnutí stát se členem církve reagovalo tvoje okolí (rodina, přátelé, učitelé, zaměstnavatel atd.)?

„Já jsem s tímhle neměl vůbec nikdy problém, protože my jsme měli farnost, kde právě bylo hodně dětí, takže jsme třeba měli farní tábory a takovéhle věci. A i ve všech kolektivech jsem neměl žádné problémy se zapojováním se, a to že jsem byl křesťan, tam vlastně nehrálo velkou roli, jsem to nijak neprezentoval.“

Myslíš, že tvoje členství v církvi mělo vliv na tvé studijní výsledky?

„To nevím. Ale byl jsem vlastně na církevní základce a pak jsem chodil na Biskupské gymnázium, ale jestli by moje školní výsledky byly ovlivněné tím, že jsem věřící... Možná když jsem se pomodlil před testem, tak jo, takže tak.“

Měla škola vliv na tvůj vztah víře?

„To ne, to neměla. Jako bylo fajn, že třeba právě na tom Biskupském gymnáziu byl nějaký ten duchovní život, to jako bylo příjemné plus mít, ale že by to nějak zásadně ovlivnilo můj jako přístup k víře, to ne.“

Co si rád oblékáš? Jak své oblečení sháníš (obchody, home made, secondhandy)? Nosíš nějaký výrazný účes?

„Většinou když ministruju, tak je tam skříň, ze které si něco vyberu, nějakou sukni a rochetu, ale... Počkej, jak byla ta otázka? Co si rád oblékám? Jako neřeším nijak módu, takže tak normální konfekční oblečení.“

Byl jsi/jsi členem nějaké party (v souvislosti s křesťanstvím)? Jak funguje? Kdo je jejím členem? Jak trávíte čas? Co se ti na ní (ne)líbí? Rozrůstá se nebo naopak lidé odcházejí, případně proč?

„Když jsem byl mladší, právě v naší farnosti na Rudolfově byla skupina asi dvaceti mladých lidí, tak jsme měli farní tábory a s ministranty jsme jako měli různé nácviky a scházeli jsme se

a vždycky po mši potom na fotbal odpoledne a takovéhle věci, takže to byla taková křesťanská komunita, ve které jsem byl. Potom na tom Biskupském gymnáziu, tak tam prostě byly jako pravidelné modlitby jednou týdně a když jsem byl potom na „vejšce“, tak tam jsem chodil na to VKH. Tam jsem chodil asi jenom rok nebo rok a půl.“

Máš nějaké místo, kde se scházíš se stejně smýšlejícími lidmi/přáteli?

„Jo. S křesťany vyloženě se nescházím. Mám teda přítelkyni, která je křesťanka a teď jsem měl úplně jako náhodné setkání s dalšími jako katolíky, ale není to tak, že bych byl v nějakém jako společenství.“

Myslíš, že budeš křesťanem do konce života?

„Určitě.“

Jaké je tvoje nejvyšší dosažené vzdělání a co myslíš, že je jeho příčinou? Proč sis zvolil právě tento obor? Plánuješ nějaké další studium?

„Střední vzdělání a příčinou byla určitá shoda náhod asi a... Jo, shoda náhod. No příčinou bylo to, že jsem tam studoval prostě šest let, protože to bylo šestileté gymnázium a taky to, že jsem se modlil před maturitou, aby mě k ní pustili. A určitě rodinné zázemí vlastně bylo jako dobrá podpora k tomu studiu. Takhle já jsem ještě ukončil teď vlastně... Zanechal jsem studia v březnu na vysoké škole, takže tak. Ale jako na gympl jsem šel, protože to pro mě byla nejsnazší volba v tom, co vlastně dělat. Je to všeobecné vzdělávání, zároveň mě bavilo, že ta sociální bublina tam bude jiná než na ostatních středních. Zároveň tam ještě byla mimo jiné španělština, což jsem se naučil docela obstojně dva světové jazyky – angličtinu, španělštinu. Na té výšce, tam jsem toho teďka jako zanechal, takže nejvyšší dosažené vzdělání je střední. Jestli ještě budu studovat, tak jenom dálkově. Teď jsem strávil necelé tři roky na „vejšce“ a... Na prezenčním studiu, což mě docela odradilo, takže jako další plány jenom dálkové studium, zase nějaké jakoby v učitelském prostředí, ale jako mám v plánu se na tu „vejšku“ ještě vracet no za ten rok.“

Kde pracuješ/plánuješ pracovat? Pokud někde pracuješ, chceš v této práci zůstat natrvalo?

„No, to teďka si hledám, já pracuju vlastně ve školství, kdy učím v jedné komunitní škole s tím, že ale ta je v Budějčích, a já teďka se stěhuju do Brna a tam si hledám zase nějaké uplatnění, už teda mimo školství nebo vzdělávání a koukám po nějakých digitálních věcech, jako je třeba online marketing a takovéhle věci. Já teďka, že jo, jsem v komunitní škole se rozhodl skončit a teďka, jak říkám, si budu hledat nějaké zaměstnání v tom Brně, kde v podstatě jako nemám moc velké preference, ale s tím, že potom mám ještě v plánu se vracet do vzdělávání zase, jak říkám, třeba za tři, čtyři roky, chci to spojit ještě s tím studiem vysoké školy, kdy zas to bude

nějaký obor vzdělávání a potom vlastně se chci vrátit zase zpátky do toho vzdělávacího prostředí. Ale teďka prostě mám... Užívám si mladickou nerozváznost a nějaké jako úplně rozšíření toho profesního záměru od učení.“

Jaký je tvůj vztah k alkoholu a jiným drogám?

„Hodně benevolentní. Vnímám jako všechna ta rizika a všechny ty špatné dopady, ale mám to rád.“

Jaký je tvůj názor na předmanželský sex a promiskuitu? Jak vnímáš nevěru?

„Taky úplně benevolentní. Vzhledem k tomu, že to sám jako aplikuju, zároveň ale jsem v dlouhotrvajícím vztahu, který... V zásadě jsem zasnoubený. Ale neberu to jako nic špatného vlastně, myslím, že když jsem sám to dělal... Jsem asi trochu pokrytec, ale je to vlastně pro mě v pohodě, nekoukám se na to nijak špatně. I vlastně z pohledu toho křesťanského. Nevěru asi jak v jakém stadiu vztahu, jo. Někdo si nevěru může vykládat... Je to tak, že když je ten vztah jako otevřený, nebo prostě jako když není nějakým způsobem vázaný nebo bráný vážně oběma dvěma stranami, tak to neberu jakékoliv zahýbání jako nevěru. Zároveň potom ve vztahu, kdy už oba dva jasně ví, co chtějí, co od toho očekávají, jak ho berou a mají to jasné mezi sebou, tak tam je pro mě nevěra jako něco hodně jako „no go“, něco hodně závažného.“

Co si myslíš o homosexuálech? Je v křesťanské komunitě nějaký homosexuál, kterého znáš?

„Tyjo, takhle z hlavy vůbec nevím. Ale jsou mi úplně jedno. Jakoby nemám prostě k nim žádné předsudky ani nic takového. Neberu to jako něco, co by měla být překážka nebo problém nebo něco jako jiného, že člověk je jiný kvůli tomu, že je homosexuál jako v nějakém vztahu k jednání nebo přístupu k němu.“

Máš přátele i mezi členy jiných církví? Jací ti připadají? Jak vycházíš s členy jiných církví, pokud nejste přátelé?

„Měl jsem právě spolužáka, který byl...co to je...protestant. A tam mi přišlo, že je hodně jiný přístup k tomu... k té práci s těmi mladými, u těch protestantů. Že fakt třeba znal Písmo mnohem lépe než já, ale... Nebo tak že jakoby byl to jenom jeho případ, ale je fakt, že tam měl aktivněji, možná to bylo jenom tím společenstvím, ve kterém byl, ale mnohem aktivněji se tam věnovali právě Písmu a znalosti Bible a takovýmhle věcem. Takže to mi přišlo zajímavé. A potom jako přátele mám prostě známé, kteří jsou jehovisti a takovéhle jako různé větve, a mormony. Jeden čas vlastně k nám chodili mormoni, takže jsem se jako bavil s mormony, to bylo docela vtipné. A nevím no... Přijde mi, že docela vlastně ve chvíli, kdy hledají tu čistou víru, a ne nějaké upínání se k...nějakým jako zvláštním výkladům, tak je mi to úplně jedno. Jsem s tím v pohodě no.“

Jaký je tvůj vztah k punku?

„No, jak se to vezme. Vzhledem k tomu, že teďka právě jak jsem v tom Brně, tak tam tak trochu squatuju, tak mi trošku chybí ta punková kultura 90. let, kdy byly...kdy prostě byly squaty nějakým způsobem jako funkční a komunitní a byla to běžná věc. Zároveň jsem asi možná moc konzervativní na to abych... No, to je otázka, jako jak si vykládat ten punk. Jestli si to vykládat jako něco, co lidi si říkají, jako že jsou pankáči, anebo...no i když... Přijde mi, že ožírání se a bytí jako jenom...bytí bez nějakého většího přínosu mi přijde jako neplnohodnotné naplňování nějakého potenciálu nebo i lidských schopností. Jako ve chvíli, kdy někdo se označuje za pankáče s tím, že jeho kultura je ožírání se a chození na koncerty s hlasitou hudbou, to je v pohodě, jako když to je volnočasová aktivita, ale když to je jako životní styl do toho, že prostě jsem protisystémový, často třeba jako nevzdělaný člověk... Spíš mi u toho vadí ta nevzdělanost. Ve chvíli, kdy jako je někdo pankáč a je to rozumný člověk, který dělá věci, které dávají smysl a umí nějak jako do té společnosti třeba nějakým jako způsobem přispívat nebo do nějaké komunity, tak to je pro mě v pohodě. Ale ve chvíli, kdy to je pro někoho kultura ožírání se a prostě makání ve fabrice nebo nějakých podřadných pracích, tak to pro mě není zajímavé.“

Zajímáš se o světové dění, zajímá tě politika? Máš nějaké politické zaměření?

„Teď vlastně poslední dobou ještě mnohem méně, protože jsem jako hodně změnil životní zázemí, takže sleduju politiku ještě méně. Vlastně jako řeším jiné věci. Zároveň prostě ty hodnoty křesťanské nebo vlastně i skautské, které jsou vlastně založené na nějaké svobodě, demokratičnosti a nějakém zodpovědném přístupu ke světu kolem sebe, tak to je spíš přesvědčení, které mám, než aby to bylo z politických podnětů. Je to právě z toho křesťanského hlediska, nějaké zodpovědnosti.“

Jaký máš vztah ke straight edge, vegetariánství, veganství...? Máš nějaký životní styl?

„Jako když to někoho baví, když to někomu dělá dobře, tak je to v pohodě, ale já jsem o tom po pravdě neslyšel doteďka. Jak říkám, já si spíš užívám to, co mi ten alkohol nebo drogy nebo ta promiskuita poskytuje, že si jako tím... Věc, kterou spíš znám než tu úplnou...než to úplné odříkání, znám právě spíš tohle hýření, mám to rád. Ale když někdo to má úplně z té druhé strany, myslím, že to má obrovský...že to může mít ohromný přínos a že to může být ohromně super, ale taky to chce určitě spoustu vůle, a to odříkání je vždycky náročné, takže je „hustý“, že to někdo dělá no... A vegetariánství, veganství taky, když to lidem dělá radost, ať si to dělají. Vlastně přijde mi to hodně podobné jako s tou homosexualitou, jako když třeba jsi homosexuál nebo vegan, vegetarián, jako ať to dělají, ale takové to přehnané jako prosazování toho nebo jako ten exhibicionismus v tomhleto ohledu mi přijde... To je něco, co jako úplně nemusím, ale respektuju to. Vlastně i v rodině máme vegetariány, mezi svými kamarády mám vegetariány

a dává to smysl prostě nějakým způsobem třeba omezit to maso nebo si jako ho vybírat, a když někdo ho nechce jíst vůbec, tak je to úplně v pohodě. A jako respektuju to, zároveň taky vařím vegetariánsky rád, takže tak. Životní styl – myslím, že to křesťanství mě provází asi, jsem skaut, to je možná taky tak trochu diagnóza, trávení toho času jako se skauty, že jo, taky máme hodně silné to zázemí v tom kolektivu vedoucích, takže to mě určitě hodně určuje. Snažím se do toho života promítat nějaký ten život křesťana, ať už je to navštěvování kostela nebo vyhraňování si času na nějakou jako modlitbu, meditaci, zároveň... Jak říkám, nějaká ta „spolča“, která fungují, tak to mi udělalo velkou radost, když jsem se toho mohl účastnit, to pro mě bylo zajímavé, takže tak no. Ale jak říkám, asi nejsem úplně vzorný příklad křesťana, ale je to něco, co mě určitě provází životem.“

Máš nějaké velké životní plány? Např. kariéra, cestování, rodina... Jak si svou budoucnost představuješ?

„Pro mě, nad čím jsem zatím přemýšlel, je hodně zásadní rodina. Takže to je vlastně věc, které se chci věnovat, už jsem si to takhle nalajnoval i hnedka po střední, když jsem nad tím přemýšlel, co teďka bude. Tak ta rodina je pro mě jedním ze zásadních cílů úspěchu. To cestování, já dělám hodně rád spontánně a je to věc, která mě baví a kterou si hodně užívám, jako poznávání, seznamování se s novými lidmi, poznávání nových věcí, jako zažívání si extrémních zážitků. Kariéra je pro mě hodně odvozená od té rodiny, je pro mě důležité mít čas na rodinu a zároveň i finančně zabezpečit tu rodinu, takže tak.“

Příloha č. 8

Jaké bylo a je tvoje rodinné zázemí? Z jaké rodiny pocházíš?

„Pocházím z úplné rodiny – matka, otec, tři děti. Taková tradiční křesťanská rodinka. Žádné „patchworky“ a žádní gayové, nic takového.“

Co nebo kdo tě přivedl k víře? Kdy to bylo?

„Bylo to určitě přes rodiče, přes babičky a bylo to od narození mačkáno do dítěte.“

Jak na rozhodnutí stát se členem církve reagovalo tvoje okolí (rodina, přátelé, učitelé, zaměstnavatel atd.)?

„Nikdy jsem s tím žádný problém neměl. Ale třeba se mě ptali na různé náboženské otázky, což je blbě, protože já se v tom moc nevyznám.“

Myslíš, že tvoje členství v církvi mělo vliv na tvé studijní výsledky?

„Ne. Moje studijní výsledky vždycky stály za hodně...no...málo.“

Měla škola vliv na tvůj vztah víře?

„Určitě. Pokud беру střední školu, tak to bylo Biskupské gymnázium, takže to je církevní organizace nebo organizace zřizovaná církví. Takže určitě mělo.“

Co si rád oblékáš? Jak své oblečení sháníš (obchody, home made, secondhandy)? Nosíš nějaký výrazný účes?

„Účes mám takový, jak se vyspím, to je jednoduché. S tím oblečením...vždycky je to něco tmavého, vždycky...v poslední době, když už teda se nějak finančně starám o sebe, tak je to zejména levnější oblečení. „Sekáčové“ oblečení moc nenosím, protože asi nějak nepřijdu úplně do těch „sekáčů“ a jsou tam spíš dámské věci. A taky dost často nosím oblečení, které by nikdo jiný nenosil, zejména co se týče roztrhanosti. Nedělá mi vůbec problém jít po městě s roztrhanými kalhotami-montérkami, když celý den opravuju auto a potom si potřebuju jít koupit nějaký díl nebo něco vyzvednout. Dneska teda jsem oblečený, ustrojený docela solidně, nicméně to je spíš výjimka taková.“

Byl jsi/jsi členem nějaké party (v souvislosti s křesťanstvím)? Jak funguje? Kdo je jejím členem? Jak trávíte čas? Co se ti na ní (ne)líbí? Rozrůstá se nebo naopak lidé odcházejí, případně proč?

„Jo, máme takovou partu. Máme partu ministrantů, potažmo bývalých ministrantů ze Čtyráku, ze Čtyř Dvorů a jsou to kluci mého věku a starší, i trošku mladší. No a líbí se mi to, že to setkávání není v podstatě vůbec křesťanské, to si odbudeme v tom kostele, potom si sedneme na nějaké to pívko, jedeme spolu do Chorvatska, na Balkán a děláme různé voloviny.“

Máš nějaké místo, kde se scházíš se stejně smýšlejícími lidmi/přáteli?

„Hospoda, a když byly zavřené hospody, tak jsme to dělali v baráku po babičce, tyhle seance.“

Myslíš, že budeš křesťanem do konce života?

„To už se asi nezapomíná. Asi nějakým způsobem jo, i kdyby všechno ostatní pominulo, tak tohle zůstává.“

Jaké je tvoje nejvyšší dosažené vzdělání a co myslíš, že je jeho příčinou? Proč sis zvolil právě tento obor? Plánuješ nějaké další studium?

„Bakalářské vzdělání, vysokoškolské. A příčina je asi dril od rodičů, že mě do toho tlačili. Mám obor Německý jazyk – Dějepis na Filozofické fakultě a ještě mám rozstudované to samé na „Pedáku“ jako magistra v Praze. No ale ten obor mám kvůli tomu, že mě němčina bavila na gymnáziu, ale ten dějepis jsem si tam musel dát, aby bylo něco k tomu, že jo. Plánuju dokončit toho magistra a dokončit vyšší odbornou školu, automobilku, kterou mám taky ještě rozstudovanou. Já sedím jedním zadkem na několika židlích.“

Kde pracuješ/plánuješ pracovat? Pokud někde pracuješ, chceš v této práci zůstat natrvalo?

„Pracuju ve výrobě koloběžek, elektrických, a docela mě to baví, protože když vidím, že mýma rukama něco vzniká, že tvořím, tak to je krásný naplňující pocit.“

Jaký je tvůj vztah k alkoholu a jiným drogám?

„Velmi pozitivní, velmi kladný.“

Jaký je tvůj názor na předmanželský sex a promiskuitu? Jak vnímáš nevěru?

„Já jsem věděl, že tahle otázka přijde. Hele, když se bavím s nějakým křesťanem nebo nějakou křesťankou, která by ráda dodržovala tenhle předmanželský celibát, tak říkám, že jsem pro, jako asi bych to zvládl. Ale zase myslím, že ti partneři by se měli poznat před tím, než spolu začnou nějaký život, aby potom nezjistili, měsíc po svatbě, že jim to fakt nefunguje. Takže když už je jasné, že se ti dva vezmou, tak si myslím, že by to měli zkusit. Promiskuitu rozhodně ne. Nevěra je ta promiskuita v podstatě. Akorát je to takové...Nevěra je zrada toho druhého. Zrada prostě.“

Co si myslíš o homosexuálech? Je v křesťanské komunitě nějaký homosexuál, kterého znáš?

„Jo, znám. Byl mezi křesťany, ale vzhledem k tomu, jaký má názor církev na ty homosexuály, tak odešel od církve. A můj názor je takový, že nechápu, proč furt, neustále křičí, že nemají žádná práva, přitom z pohledu českého práva je to klasický český občan, nic mu není upřeno, může využívat všechna práva jako my ostatní, ale naopak se domáhá větších práv než my ostatní, jo. A taky asi mi nějak úplně nevadí, když žije spořádaný život a nikomu to necpe.“

Máš přátele i mezi členy jiných církví? Jací ti připadají? Jak vycházíš s členy jiných církví, pokud nejste přátelé?

„Znám několik evangelíků a i snad pravoslavného bych našel. Ti evangelíci jsou víc takoví komunitní a víc mají načtenou Bibli, umí komunikovat, co se týče toho Písma. Jako kdyby ses mě zeptala, co je v jaké části Bible, já vůbec nevím. A zase ti pravoslavní spíš, nebo aspoň ten maličký vzoreček, který znám, ten se vyznačuje tím, že tu svoji víru chápe spíš jako tradici, jako součást svojí kultury, že takhle věří celá vesnice, no tak oni taky tak věří. Takže to je takový zásadní rozdíl.“

Jaký je tvůj vztah k punku?

„K punku jako tomu hudebnímu stylu? Mám i nějaké písničky punkové a občas dělám věci, které jsou punkové, ale jsou tak punkové, že ani pankáč by neřekl, že jsou punkové.“

Posloucháš nějaký hudební styl?

„Všechny. Včetně toho punku.“

Zajímáš se o světové dění, zajímá tě politika? Máš nějaké politické zaměření?

„Trochu jo. Mám docela rád Balkán. Ale že bych byl nějaký...že bych věděl, jaký je prezident v Číně, to zas ne úplně.“

Jaký máš vztah ke straight edge, vegetariánství, veganství...? Máš nějaký životní styl?

„Straight edge? No tak straight je něco přímého a edge je nějaký úhel anglicky, když si to přeložíme. (Následuje vysvětlení pojmu.) Aha, to je zajímavé. A je to straight edge, jo? Počkej, tak to jsem nikdy neslyšel, tak k tomu nemám moc vztah. Byl jsem čtyřicet dní vegetarián, jsem si to zkusil. Váha nahoru šla, furt jsem měl chuť na sladké, furt jsem byl nenabítý. Prostě něco tomu chybělo. Člověk je všežravec. A když jsem onehda chodil s holkou, která byla vegetariánka, potažmo veganka, potom se předělala ještě na tuhle poruchu přijímání stravy, jo, tak to bylo blbé, protože v restauraci si furt dávala jenom smažák nebo hermelín anebo něco sladkého, to tam nemáš moc na výběr, a potom nakonec zjistila, že to vůbec nejde, že to s jejím tělem dělá strašné hrůzy a pak začala jíst ryby a postupně i maso. Takže takovýhle vztah. No a ještě k tomu kafi, jako sám si kafe nedám. Pokud mi ho někdo nabídne, tak ho neodmítnu, takže asi úplně nejsem straight edge.“

Máš nějaké velké životní plány? Např. kariéra, cestování, rodina... Jak si svou budoucnost představuješ?

„Já jsem... Tak asi každý má nějaký životní plán takovýhle, že by chtěl založit rodinu, v tom nejsem moc neobvyklý. Ale mně se některé životní plány vyplnily už v takhle mladém věku, nebo životní cíle, takže jsem asi spokojený. Ale člověk by měl mít furt nějaký cíl, za kterým by si měl

jít. V mém případě by to mohla být zatím ta rodina a nějaké zaměstnání, které by odpovídalo i těm vysokým školám, ne jenom montáž koloběžek.

Příloha č. 9

Jaké bylo a je tvoje rodinné zázemí? Z jaké rodiny pocházíš?

„Asi normální, bych řekl. Rodiče a mám dva sourozence. Myslím, že jsme taková klasická česká rodina...nijak výrazně se nelišíme asi.“

Co nebo kdo tě přivedl k víře? Kdy to bylo?

„Od dětství mě k víře vedla rodina, jako rodiče a asi i trochu prarodiče, bych řekl. Takže...takže prostě jsem se k tomu dostal hned jako malý a bylo to díky rodině no.“

Jak na rozhodnutí stát se členem církve reagovalo tvoje okolí (rodina, přátelé, učitelé, zaměstnavatel atd.)?

„Tak rodina byla ráda, že jo. A jinak asi žádná reakce... Nikdo to moc nekomentoval a já se s nimi o tom ani moc nebavil, že jo. Takže věřící kamarádi v pohodě a s ostatními...ani nevím, jestli to třeba jako věděli...nebo někteří to teda asi věděli, ale nijak zvlášť jsme to prostě neřešili, jako v tom smyslu, že by se mi kvůli tomu třeba smáli nebo tak.“

Myslíš, že tvoje členství v církvi mělo vliv na tvé studijní výsledky?

„Asi ne. Nenapadá mě nic, jak by to jako mohla ovlivňovat ani.“

Měla škola vliv na tvůj vztah víře?

„Asi taky ne. Já jsem nechodil na církevní školu, takže ne.“

Co si rád oblékáš? Jak své oblečení sháníš (obchody, home made, secondhandy)? Nosíš nějaký výrazný účes?

„Oblečení moc neřeším. A vlastně ani účes neřeším, mám krátké vlasy. Nakupuju normálně v obchodech, co se mi líbí. Takže asi klasika prostě, triko a kalhoty. Nezajímám se o módu.“

Byl jsi/jsi členem nějaké party (v souvislosti s křesťanstvím)? Jak funguje? Kdo je jejím členem? Jak trávíte čas? Co se ti na ní (ne)líbí? Rozrůstá se nebo naopak lidé odcházejí, případně proč?

„Úplně jako členem nějaké party jsem nebyl. Vidám se třeba s lidmi z farnosti, ale spíš tak jako na těch oficiálních akcích, v soukromí ani ne...spíš vůbec ne.“

Máš nějaké místo, kde se scházíš se stejně smýšlejícími lidmi/přáteli?

„Tak určitě v kostele.“

Myslíš, že budeš křesťanem do konce života?

„Asi jo. Nebo... Zatím prostě nemám v plánu odejít z církve.“

Jaké je tvoje nejvyšší dosažené vzdělání a co myslíš, že je jeho příčinou? Proč sis zvolil právě tento obor? Plánuješ nějaké další studium?

„Ted' budu maturovat na automobilce. Jinak mám „výučňák“, ale jestli se povede ta maturita, tak nejvyšší bude ta. Příčina je asi ta, že mě baví auta a ten učňák mi docela šel, tak jsem právě zkusil i tu nástavbu. A na vysokou jsem si zatím teda přihlášku nedal a asi ani dávat nebudu. Možná třeba nějakou vyšší odbornou zkusím.“

Kde pracuješ/plánuješ pracovat? Pokud někde pracuješ, chceš v této práci zůstat natrvalo?

„Zatím nepracuju, ale chtěl bych určitě něco v oboru. Dělal jsem brigádně prodavače, a to mě teda nebavilo a dělat bych to nechtěl. Takže jako zatím úplně nevím, kde práci seženu, ale určitě bych chtěl dělat něco, co jsem tak dlouho studoval aspoň.“

Jaký je tvůj vztah k alkoholu a jiným drogám?

„Nemám s tím problém. Nebo jako...drogy teda neberu, jo, ale alkohol mi vůbec nevadí a normálně ho piju. Ne denně teda, ale tak normálně v hospodě nebo na nějakých akcích si dám, že jo.“

Jaký je tvůj názor na předmanželský sex a promiskuitu? Jak vnímáš nevěru?

„Předmanželský sex už jsem měl, takže...takže to asi odpovídá samo o sobě. Ale nějakou promiskuitu zase jako neschvaluju. Člověk by měl mít toho jednoho partnera, kterého by si měl ideálně i vzít, že jo. A nevěru taky neuznávám.“

Co si myslíš o homosexuálech? Je v křesťanské komunitě nějaký homosexuál, kterého znáš?

„Křesťana-homosexuála si nevybavuju. Ale možná někoho znám jenom tak od vidění nebo to nepřiznal, že jo, takže nemůžu říct, že v církvi nikdo takový není. A jako beru je, nevadí mi. Ale asi jako úplně nechci, aby se třeba brali, aby to bylo jako manželství...registrované partnerství mi nevadí, ale manželství je podle mě muž a žena.“

Máš přátele i mezi členy jiných církví? Jací ti připadají? Jak vycházíš s členy jiných církví, pokud nejste přátelé?

„Asi někoho znám, ale zase spíš tak jako od vidění, úplně se s nikým takovým jako nekamarádím. Asi jako nedokážu takhle obecně říct, jací jsou, když je vlastně neznám. Ale vycházím s nimi asi tedy dobře nebo...jako nikdy jsem s nikým neměl konflikt kvůli tomu, že věří něčemu jinému než já. Takže asi tak s nimi vycházím.“

Jaký je tvůj vztah k punku?

„Neposlouchám to a nedokážu asi nijak posoudit...jako ta hudba se mi nelíbí, ale jinak nevím, co si o tom mám myslet. Vyloženě nějaký vztah k tomu nemám, ani pozitivní, ani negativní.“

Posloucháš nějaký hudební styl?

„Jo, asi víc toho poslouchám. Nemám to vyloženě vyhraněné. Ale třeba právě ten punk nebo metal ne, to si mi jako nelíbí.“

Zajímáš se o světové dění, zajímá tě politika? Máš nějaké politické zaměření?

„Moc ne. Jako mám zhruba nějaké povědomí o tom, co se děje, ale nevyhledávám si žádné informace ani nic podobného.“

Jaký máš vztah ke straight edge, vegetariánství, veganství...? Máš nějaký životní styl?

Neřekl bych, že mám nějaký svůj životní styl a ani nic z toho, co jsi řekla, se mě netýká. Jako nevadí mi, když to dělají jiní, ale mně to blízké není.“

Máš nějaké velké životní plány? Např. kariéra, cestování, rodina... Jak si svou budoucnost představuješ?

„No tak chtěl bych mít rodinu určitě a taky kde bydlet. Tu práci si zatím teda hledám, ale pracovat určitě taky chci, bez toho to asi ani nejde. Ale jinak asi ještě žádné konkrétní představy nemám. Teď dodělávám teprve školu, že jo, takže času na nějaké plány mám ještě dost.“

Příloha č. 10

Jaké bylo a je tvoje rodinné zázemí? Z jaké rodiny pocházíš?

„Pocházím z rodiny, kde co se týče třeba jako křesťanství, tak oni nejsou jako nějak praktikující. Taťka je pokřtěný, ale jako malý, a do kostela nechodí. Vlastně postupně jsme se k víře dostali všichni ostatní – já, dvě ségry a i mamka. Jinak rodiče, dřív jsem jako nepocítovala žádné problémy tam, teď jim to jako neklape posledních pár let, co to vnímám. Ale jako pořád jsou spolu, i když to ne vždycky je šťastné.“

Co nebo kdo tě přivedl k víře? Kdy to bylo?

„Vzhledem k tomu, že jsem konvertita, pokřtěná jsem byla v šestnácti a k víře jsem se dostávala tak nějak třeba od třinácti, dvanácti i skrze hudbu. Vlastně jsme začaly se ségrou, já hraju na violoncello, ona na housle, a začaly jsme prostě s různými soubory hrát a zpívat právě na mších a jako v kostelech a na různých i jako náboženských akcích a skrze tohle jsme se pak jako dostaly do kostela a pak tam začaly chodit, i když jsme tam nehrály.“

Jak na rozhodnutí stát se členkou církve reagovalo tvoje okolí (rodina, přátelé, učitelé, zaměstnavatel atd.)?

„Neuvědomuju si žádnou výraznou reakci. Asi nic zvláštního no, tím že jakoby jsme na ty mše třeba už chodily předtím, ale spíš hrát, a pak jsme tam tak nějak se začaly občas objevovat i mimo. Tak asi nic zvláštního.“

Myslíš, že tvoje členství v církvi mělo vliv na tvé studijní výsledky?

„To si myslím, že ne.“

Měla škola vliv na tvůj vztah víře?

„Na náboženství jsem nechodila, to spíš spolužáci, že jsem věděla o některých spolužácích, že jsou věřící, a i to mě jako motivovalo, že jsem to prostě viděla – normální lidi, kteří do kostela chodí.“

Co si ráda oblékáš? Jak své oblečení sháníš (obchody, home made, secondhandy)? Nosíš nějaký výrazný účes?

„Upřímně moc se o to ne... nebo ne nestarám, ale nijak zvlášť to neřeším. A chci prostě, aby to bylo pohodlné a nějaké obyčejné obchody, moc mě ani nebaví si to jako vybírat, přebírat se v tom, takže secondhandy moc ne.“

Byla jsi/jsi členkou nějaké party (v souvislosti s křesťanstvím)? Jak funguje? Kdo je jejím členem? Jak trávíte čas? Co se ti na ní (ne)líbí? Rozrůstá se nebo naopak lidé odcházejí, případně proč?

„Tak jsem teď jakoby členkou VKH budějovického a jakoby chodila jsem tam půl roku, což bylo moc fajn, ale pak se to všechno zavřelo³, takže teď fungujeme jenom online. Je to takové, že kdo tam byl předtím, tak tam je, ale nikdo nový se tam moc nedostane, protože nemá jak. A pak třeba ve sboru svineckém⁴, kde taky hraju a zpívám, tam už jsou také jako starší lidé, prostě v těch Svinech, kdo na něco umí hrát a doprovází.“

Máš nějaké místo, kde se scházíš se stejně smýšlejícími lidmi/přáteli?

„Tak scházíme se s tím VKH tady na Čtyráku. Jinak teď se nikde scházet nedá no.“

Myslíš, že budeš křesťanem do konce života?

„Doufám v to.“

Jaké je tvoje nejvyšší dosažené vzdělání a co myslíš, že je jeho příčinou? Proč sis zvolila právě tento obor? Plánuješ nějaké další studium?

„Tak zatím nejvyšší dosažené vzdělání je maturita na gymplu a teď studuju jakoby na bakaláře na Přírodovědě a plánuju do magistra. Obor mám biologii a zvolila jsem si ho, protože mě tak jako ta příroda vždycky bavila a hodně třeba zálesácký oddíl mě k tomu přivedl, vůbec jako ke kytkám, kterým se věnuju i na té Přírodovědě.“

Kde pracuješ/plánuješ pracovat? Pokud někde pracuješ, chceš v této práci zůstat natrvalo?

„Představu moc nemám a jsem na to sama zvědavá, protože si nejsem až tak jistá tím uplatněním. Jakoby určité jsou nějaká místa jako muzea, nějaké správy, CHKO a podobné věci, ale zatím si tím sama vůbec nejsem jistá a spíš jako se nechávám vést, kam mě zrovna Bůh bude chtít, a ještě to nechávám otevřené no. Přesně nevím, co budu dělat.“

Jaký je tvůj vztah k alkoholu a jiným drogám?

„Alkohol mi nevadí, ale nějak zvlášť ho nevyhledávám. Jako nemám problém si s někým zajít na pivo, na víno nebo si dát panáka někde na plese, ale to je tak všechno, jinak nic. Nezkoušela jsem ani kouřit, ani jiné drogy.“

Jaký je tvůj názor na předmanželský sex a promiskuitu? Jak vnímáš nevěru?

„Fuú... Co se týče předmanželského sexu, tak to vnímám tak, že tím se člověk prostě natolik odevzdává tomu druhému, že to nechce dělat s každým. Že prostě pokud už člověk se opravdu

³Jedná se o důsledky koronavirové pandemie.

⁴Sbor v Trhových Svinech.

chce odevzdat, což jako ten sex je toho symbol, tak... Že prostě se má odevzdat i před lidmi. Opravdu si myslím, že ten sex opravdu patří do manželství. “

Co si myslíš o homosexuálech? Je v křesťanské komunitě nějaký homosexuál, kterého znáš?

„Asi nikoho konkrétně neznám, o kom bych věděla a myslím si tak nějak... Pokud to prostě mají vrozené, tak nemá smysl jim to nějak vymlouvat a označovat to za něco špatného. Třeba úplně neschvaluju, aby se třeba těm svazkům říkalo manželství, protože si myslím, že to manželství nejsou, ale v zásadě proti tomu nic nemám. “

Máš přátele i mezi členy jiných církví? Jací ti připadají? Jak vycházíš s členy jiných církví, pokud nejste přátelé?

„Jo. Jednak třeba spolužačka, kamarádka je z Jednoty bratrské, která je ve Svinech, a i moje ségra je pokřtěná u protestantů v KS v Praze.

Jaký je tvůj vztah k punku?

„Asi moc nemám. Moc... Jak to říct... Ani vlastně nevím, co si pod tím představit a neznám se s těmi lidmi asi, takže je nechci nějak jako soudit. Nemám na to moc názor. “

Posloucháš nějaký hudební styl?

„Mám hodně ráda buď třeba jenom vokály, nebo jenom instrumentálky, takové jakoby úpravy moderních písniček, ale v jiném stylu. Případně... Nevím, trochu od každého. Nevadí mi rock, nevadí mi nějaká jakoby country, třeba Nezmaři. Ale nemám ráda třeba právě ty vokály. “

Zajímáš se o světové dění, zajímá tě politika? Máš nějaké politické zaměření?

„Konkrétní politické zaměření asi nemám. Politiku se snažím trochu vnímat, alespoň tu naši, posledních pár let. A světové dění spíš okrajově, když ke mně něco doletí, sama se o to moc nezajímám. “

Jaký máš vztah ke straight edge, vegetariánství, veganství...? Máš nějaký životní styl?

„Já sama žádný životní styl nemám. U vegetariánů a veganů... Upřímně úplně jim nerozumím, ale to neznamená, že to neschvaluju. Je to jejich volba, a tak nějak jim do toho asi nemám co kecat. A straight edge – nevím, jakoby takhle když mi to nic neříká, tak to nechci posuzovat. “

Máš nějaké velké životní plány? Např. kariéra, cestování, rodina... Jak si svou budoucnost představuješ?

„Co se týče kariéry, tak asi žádné prostě plány nemám, jak už jsem ostatně říkala. Cestování mě taky moc neláká. Spíš bych jako chtěla mít tu rodinu a někde se usadit nebo prostě mít rodinu, mít děti. A kde – to tak ještě jako vymyslíme, možná někde poblíž Telče, odkud pochází právě přítel, ale ještě je to takové ve fázi příprav, není to rozhodnuté. Ale spíš mě to táhne k rodině. “

Příloha č. 11

Jaké bylo a je tvoje rodinné zázemí? Z jaké rodiny pocházíš?

„Tak já jsem z takové dost specifické rodiny, když to vezmu jako takhle, protože moji rodiče založili soukromý dětský domov, když...první dítě do pěstounské péče si vzali, když mi byly čtyři a když mi bylo sedm, tak založili soukromý dětský domov. Od té doby tam tím prošlo, já nevím, třeba dvacet dětí tak jakože. A já jsem v devatenácti odešla na „vejšku“, takže vlastně jsem tam jezdila na víkendy a za poslední rok jsem tam byla tak třikrát, takže... Prostě kvůli covidu a tak, protože moje rodina je dvě stě kilometrů odsud daleko. A moje rodina je věřící, ale myslím si, že dřív to nebylo tak strašné, jako po padesátce už to rodiče začali, jakože přehánět. No ale jinak mám jenom jednu sestru a ta je o dva roky mladší a má tři děti.“

Co nebo kdo tě přivedl k víře? Kdy to bylo?

„Snažili se o to rodiče a moc se jim to asi nedařilo, protože to bylo jako pro mě moc na sílu. Já mám ráda, když o věcech můžu přemýšlet a když se můžu svobodně rozhodnout, když mi někdo řekne: „Tohle budeš dělat,“ tak mě to úplně nemotivuje. Třeba jsem schopná to udělat, ale ve chvíli, kdy to můžu opustit... Nebo to nějak jako reflektovat a kriticky o tom uvažovat, tak využiju první příležitosti.“

Jak na rozhodnutí stát se členkou církve reagovalo tvoje okolí (rodina, přátelé, učitelé, zaměstnavatel atd.)?

„Jo. Já tadyty věci asi nikdy jako nesdílím. Měla jsem...nebo měla, já nevím, jestli se dá úplně říct „měla“, jsem věřící kamarády jo, protože to mi přijde takové zvláštní, jako byly jsme kámošky, už kámošky nejsme nebo něco takového... Je to takové, jako by mi bylo šest, to úplně ne. Ale byla v mém životě období, kdy jsem se potkávala jako častěji s věřícími nebo s katolíky, protože naši jsou katolíci a...římští. Ale vlastně se s nimi teďka nepotkávám, protože mám jako jiný životní styl a jiné jakoby přesvědčení o tom. Vlastně teďka nevím, jestli ti jako odpovídám do toho výzkumu, jo. Ale jako takže myslím si, že nějaké jakoby nadšení nebo nucení ze strany mých rodičů bylo kontraproduktivní pro mě.“

Myslíš, že tvoje členství v církvi mělo vliv na tvé studijní výsledky?

„Ne, rozhodně ne.“

Měla škola vliv na tvůj vztah víře?

„No to asi jako jo, ale to je specifikem toho, kam jsem chodila do školy. Protože na základní škole mi to bylo úplně jedno a na gympl jsem chodila na Biskupské gymnázium do Hradce Králové. A mě ani tak nezajímá, jestli jsou lidi věřící, jako jestli jsou vzdělaní. A my jsme měli hodně vyučujících, kteří byli jako velmi vzdělaní, měli třeba doktorát, což jako na gymnáziích,

nevím, jak je to teďka třeba, protože to je víc jak deset let od maturity, ale v té době to nebyl úplně standard. To byli prostě třeba z osmdesáti učitelů třeba čtyři a všichni, všichni s doktorátem, byli věřící a dokázali to vysvětlit, třeba to, že jako...ten rozpor nebo spíš nerozpor mezi vědou a vírou nebo ten vztah mezi vědou a vírou. A to mě jako motivovalo k tomu se o to zajímat a měli jsme předmět religionistika nebo náboženství podle toho, co jsme si vybrali. A to jsme měli...to mě učil učitel, který je vzděláním teolog-biblista. Biblistika je jako věda na pomezí teologie a lingvistiky. Takže jsem pak vlastně šla na Teologickou fakultu studovat filosofii a teologii s tím, že jsem se zaměřovala právě na biblistiku, takže vlastně... Nevím, jestli se to úplně jako dá říct, nakolik mě to ovlivnilo. Ale už se v tom trošku ztrácím.... Vždycky začnu povídat okolo, tak já doufám, že si to pak nějak vydedukuješ z toho.“

Co si ráda oblékáš? Jak své oblečení sháníš (obchody, home made, secondhandy)? Nosíš nějaký výrazný účes?

„No, kdybych si to doma upravovala, tak bych asi nemohla chodit v ničem. Ale mám ráda věci, které jsou jako praktické. Jako třeba bundu do deště mám žlutou, abych byla dobře vidět před auty. A neoblékám se nijak výrazně. Mám ráda věci, jak to říct... Nesnáším, když mě někde něco škrtí nebo když je mi něco nepohodlné. Chodím ráda pěšky, chodím v teniskách, nemám jiné boty než tenisky. A mám ráda věci, které dlouho vydrží, hrozně nerada nakupuju oblečení, ale teďka jsem začala projíždět, jako teďka třeba v rámci posledního půl roku, jsem začala projíždět Vinted a pak si vybírám oblečení od českých značek nebo od českých jako tvůrců nebo prostě takové to, co seženeš třeba na Design marketu nebo na Mint marketu a tak. A nemám ráda umělé materiály, nemám ráda, když je to jako moc barevné, mám ráda, když je to jenom jako jedna nebo dvě barvy.“

Byla jsi/jsi členkou nějaké party (v souvislosti s křesťanstvím)? Jak funguje? Kdo je jejím členem? Jak trávíte čas? Co se ti na ní (ne)líbí? Rozrůstá se nebo naopak lidé odcházejí, případně proč?

„Tak já nevím, jak moc znáš Českobudějovické VKH. Neznáš? Tak teď se to asi natáhne. Když jsem byla na gymplu, tak jsem vlastně byla na církevní škole, ale to osobní náboženství každého bylo každému úplně jedno, prostě nikdy se tě tam na to nikdo neptal. Jako když jsi o tom chtěl mluvit, tak jsi mohl, bylo s kým se o tom bavit, byli tam třeba lidi, kteří tomu jakoby rozuměli – těm vnitrocírkevním problémům. Ale to byl vlastně veškerý ten můj kontakt. Víc jsem se jako s věřícími nepotkávala. A když jsem přišla do Budějce na „vejšku“, tak tady je...nebo každé univerzitní město má takové jakoby „spolčo“, se tomu říká, prostě jakoby skupinu těch katolíků nebo... Ted' jsem to řekla blbě. Jakoby u každé farnosti je nějaké společenství, kde se ti lidé jako potkávají a povídají si o té víře. Někde je to víc, někde je to míň. A v univerzitních městech

je to specifické tím, že se jako potkávají ti lidé, co jsou na té vysoké škole, co prostě kromě toho, že jsou věřící, mají společnou i tu...i to jakoby vzdělání nebo nějakou jako vzdělanost, o kterou usilují. A na celorepublikové úrovni to funguje jako VKH – Vysokoškolské katolické hnutí, ale oni jsou jako katolíci tím, že chodí...tím že mají ty bohoslužby jako katolické, ale nejsou jako...není to exkluzivní. Může tam chodit jakoby...oni jako deklarují, že jsou jako otevření. A v Budějovicích to vzniklo tuším dva, tři roky zpátky, tak nějak, ale už se o tom debatovalo víc jak deset let, o tom, že by se to jakoby...o tom... Protože vlastně jde jenom o tu změnu, že se to převede do té právní formy, že to je zapsaný spolek a tak. A do té doby to tady existovalo tak jako neformálně jako nějaké „spolčo“, které funguje jako pod Salesiány, kteří jsou na Čtyráku, a tam jsem chodila. Tam jsem začala chodit, když jsem začala chodit na „vejšku“, protože jsem přišla do Budějce a potřebovala jsem nějaké jako kamarády, tak jsem si říkala: fajn, tak tam někoho seženu. A tak jsem tam nějaký čas chodila, pak jsem jela na Erasmus, pak jsem se vrátila a zjistila jsem, že si s těmi lidmi nemám, co říct, že mě zajímají jiné věci, než zajímají je. Chvilí jsem se tam snažila být třeba i nějak jako aktivní, nějak jsem se jako pokoušela o nějakou organizaci těch aktivit, které vlastně si to „spolčo“ samo pro sebe nebo i jako pro cizí lidi třeba organizuje, třeba nějaké přednášky na Kampě a tak. Ale vlastně jsem zjistila, že to úplně nemá smysl, že prostě to, co zajímá mě, nezajímá ty ostatní katolíky, co tam chodili. Takže jsem se na to vybodla a přestala jsem tam chodit.“

Máš nějaké místo, kde se scházíš se stejně smýšlejícími lidmi/přáteli?

„No vlastně asi ne. Jsem ti to teďka zkazila, co? Jako no...no nemám no. Nemám to jako, protože Budějce jsou hrozně malé a je těžké jako tady přijít na někoho s kým si jako rozumíš. A víra pro mě není úplně ten hlavní bod, proč bych se měla s těmi věřícími lidmi... Jako proč bych se měla s těmi lidmi potkávat... Budu se s nimi potkávat na základě toho, že si rozumíme, ale ne na základě toho, že deklarujeme stejnou víru. Kromě toho, že mám vystudovanou teologii a moje víra je trošku jiná než víra jakoby jejich na základě toho, že si myslím, že je jakoby kritičtější a víc jakoby prostudovaná a víc vím, co je oficiální učení církve a co jsou jakoby jejich nějaké tradice, které k tomu mohou patřit, ale nesmí se povyšovat nad tu oficiální nauku, pokud se hlásím k té oficiální nauce.“

Myslíš, že budeš křesťankou do konce života?

„Tak asi vzhledem k tomu, že mě rodiče nechali pokřtít, tak asi jako jo no. To se... Nebo jako dá se toho zbavit tím, že se rozhodneš, ale...asi to není jako věc, kterou bych řešila, jestli jsem nebo nejsem, protože to je jako úplně boční věc. Jako pro mě není úplně jako podstatné to, jestli chodím do kostela nebo jestli nechodím do kostela nebo prostě... Co se vlastně jako tím myslí, jestli jsi křesťan nebo jestli nejsi křesťan, jo. A jestli to třeba znamená nějaké moje chápání

lidství, tak v tom předpokládám, že jo nebo doufám, že jo, přála bych si, že jo. Protože mi to jako je sympatické, to jakým způsobem třeba jako křesťanství chápe člověka. Snažím se to nějak jako praktikovat třeba ve své pedagogické praxi, ale jako není to pro mě něco, co bych měla někde napsaného a musela bych se toho držet nebo něco takového.“

Jaké je tvoje nejvyšší dosažené vzdělání a co myslíš, že je jeho příčinou? Proč sis zvolila právě tento obor? Plánuješ nějaké další studium?

„Jo, já jsem magistr v pedagogice jako nejvyšší vzdělání a příčinou bylo to, že jsem docela chytrá. Já jsem si vybrala školu... Já jsem si vybírala školu jako na základě toho, že...ne, co chci dělat, ale co mě jako intelektuálně vytižší. Ted' jsem viděla, že jako úplně do matiky jít nemůžu, jako úplně nějaká jako prostě taková ta „matfyzácká“, že to jako už je na mě moc, ale věděla jsem, že v logice nebo v jazycích je to jako v pohodě a navíc moji rodiče... Ještě jako můj nástup na „vejšku“ byl složitější v tom, že moji rodiče chtěli, abych šla na medicínu, takže jsem tenkrát jako podepsala přihlášky na medicínu, ale na medicínu se musíš připravovat tak od primy a moje rodiče to napadlo, když jsem byla v oktávě, takže jsem si tam podala ty přihlášky, pak jsem tam přijela, pak jsem byla, předpokládám, poslední. Takže jsem se hlásila vlastně z druhého kola, jinak bych šla třeba na bohemistiku, na filosofii a takhle jsem chtěla něco vytiženějšího, něco jako dvouoborového a nechtěla jsem jít na Pedagogickou fakultu, protože, jak to říct, jsem si o nich už tenkrát myslela svoje, takže jsem šla na Filosofii na Teologii, protože jsem měla pocit, že mě to intelektuálně vytižší. Pak po bakaláři jsem chtěla něco, co bude i jako trošku kvalifikační, tak jsem šla na Učitelství pro střední školy na Teologické fakultě. Ted'ka dělám „celoživotko“ první stupeň a nevím, co budu dělat, až ho dodělám, ale pořád mám nějaké kurzy nebo nějaké pedagogické jako doplňkové vzdělání.“

Kde pracuješ/plánuješ pracovat? Pokud někde pracuješ, chceš v této práci zůstat natrvalo?

„Pracuju v montessori školce jako učitel a asistent pedagoga a nechci u toho zůstat. To je asi poprvé, co to takhle říkám jako veřejně, ve školce tvrdím, že jo. A protože mě to jako nevytěžuje, protože si tam přijdu jako nevyužitá. Mě baví ty děti, ale... Jo a ještě mám úplně hrozně blbou kolegyni a já už ji fakt nezvládám.“

Jaký je tvůj vztah k alkoholu a jiným drogám?

„No tak já jsem chodila na takové specifické gymnázium nebo spíš asi naše třída byla hodně specifická jako v tom, že nás to vlastně vůbec nezajímalo. A nikdo ve třídě...jedna jediná spolužačka jako kouřila, ale jenom když my jsme nikde nebyli v okolí jako její spolužáci jo. Takže já jsem taková, jako že to znám jako pedagog, jako teoreticky a no takže tak. Ale jako, jak to říct, jako pivo piju normálně, ale to je tak všechno.“

Jaký je tvůj názor na předmanželský sex a promiskuitu? Jak vnímáš nevěru?

„Taky dobrá otázka. Tak tady to byla asi jedna z věcí, proč se se mnou jako přestali ultrakatolíci bavit. Protože jsem to tak nehrotila jako oni. A nevěra... No já teďka přemýšlím, protože vlastně nevím, vlastně se mi to jako mění a je pro mě zásadnější domluva s tím partnerem, než to, co si myslím jakoby já sama o sobě. Vždycky si myslím, že jde jakoby o to, jak se domluví s tím, s kým zrovna trávím ten čas.“

Co si myslíš o homosexuálech? Je v křesťanské komunitě nějaký homosexuál, kterého znáš?

„Neznám...jo, vlastně znám. Ale je to jako...nikdy jsem se s nimi o tom nebavila, ale vím o pár takových. Ale je to jako spíš takové, že já o nich vím, ale nevím, jestli oni vědí...jako já nevím, kolik jich znám, třeba pět, jo a teďka nevím, jestli oni vědí jako i o mně, nebo někteří třeba jo, ale jako ne všichni, protože to je prostě takové, že „známý známého“, víš, jako že...nevím, jestli trochu naše jako rarita, tak si o tom pojďme povídat. A jako, jak to říct, asi do toho nijak nešťourám, asi to беру jako jejich věc. Já to mám jinak a oni to mají jinak. Je mi to jako vcelku jedno. A kdybych měla mluvit jako třeba o, já nevím, o sňatcích homosexuálů, tak mně by to bylo asi vcelku jedno nebo o adopci nebo tak, ale... Jako co mi vadí, to je spíš takové to, že jako...když někdo nerespektuje to, že někdo jiný to má jinak a že prostě...pro mě za mě, ať se klidně berou na úřadě, ale ať se neberou v kostele, ať respektují to, že to ta církev má jinak z nějakého důvodu a jestli je to zajímavá, tak ať si to prostudují, proč to ta církev vnímá jinak. A mám spíš kamarády mezi transsexuály než mezi homosexuály.“

Máš přátele i mezi členy jiných církví? Jací ti připadají? Jak vycházíš s členy jiných církví, pokud nejste přátelé?

„Jako určitě jsem se někdy s někým mimo katolíky potkala a... Mně to je asi jedno, já se lidí neptám na to, jakou mají víru.“

Jaký je tvůj vztah k punku?

„No asi žádný. Nikdy jsem se tím nezabývala.“

Posloucháš nějaký hudební styl?

„Neposlouchám skoro nic, poslouchám podcasty a nějaké webináře výukové, takže tak.“

Zajímáš se o světové dění, zajímá tě politika? Máš nějaké politické zaměření?

„Jako zajímám, ale „odsud posud“. Zas nechci, aby to jako určovalo můj život, protože bych byla strašně rozčilená a vlastně by mi to jako ubíralo, nevím, na optimismu. Takže vím, kdo je prezident, ale protože prostě se mi fakt nelíbí, tak se o něj víc nezajímám, nekoukám se na něj, protože prostě mi to vždycky jako zkazí náladu.“

Jaký máš vztah ke straight edge, vegetariánství, veganství...? Máš nějaký životní styl?

„No tak to není asi jako úplně můj lifestyle. Já nevím, jako já respektuju, že to mají oni jinak, když do toho nebudou kecat oni mně. O vegetariánství, veganství mi ani nemluv. My v práci máme... Nám dováží jídlo z Impaly a to je hrozné. Jako teda nic proti Impale a proti tomu ideálu, že se nemají zabíjet zvířátka, ale já potřebuju jíst maso. Jako zajímám se o to, jestli to maso je...jako odkud to maso je, radši si ho koupím U Dobráka nebo třeba od ségry, co má...když má jako domácí maso nebo tak, ale že bych jako nejedla maso, tak to jako úplně není můj...ten stravovací způsob, který by mně vyhovoval. Ani žádná jiná jako omezení takhle jako... Já chápu omezení jako z důvodu jako onemocnění, ale abych se kvůli nějakému ideálu takhle omezovala, tak jako ne nebo jako s rozumem prostě. Pořád je to ve vztahu k tomu zdraví než nějakému ideálu. Jako životní styl asi hodně vnímám to, že jsem pedagog, jestli to může být životní styl, ale zase prostě v takovém specifickém slova smyslu. V tom, jak to chápe třeba tady Teologická fakulta, protože mě zajímá víc ta antropologie než ta oborová didaktika nebo něco takového. Prostě spíš jako v tom smyslu, jak to chápe člověka jako, nevím...třeba tady než oproti tomu, jak je to podávané na Pedagogických fakultách. Mám zkušenost s více Pedagogickými fakultami a ani na jedné jsem se jako nenašla, takže vlastně ani to nemůžu říct, protože si myslím, že většina společnosti zase ten pojem toho pedagoga chápe jinak, než ho chápu já.“

Máš nějaké velké životní plány? Např. kariéra, cestování, rodina... Jak si svou budoucnost představuješ?

„No jako chtěla bych změnit práci, protože nechci dělat se Sárrou, nechci dělat s touhle kolegyní. Já nemám úplně... Jako já jsem si třeba přála pracovat na nějaké evropské škole, jako pod Evropskou unií. Jako prostě dělat pedagoga na nějakém fakt dobrém místě, ale můj přítel se asi úplně neodstěhuje...no asi...on se jako nechce odstěhovat z Česka, takže to tak jako si musím vybrat a nevím. Nemám, já prostě jako nevím, jestli nemám vůbec velkolepé plány, ale asi spíš se jako na ně neupínám a spíš beru to, co přichází nebo to, co se jako stává a snažím se tu svoji aktuální situaci jako „co znelepší“ nebo jak se to řekne správně. A oproti tomu nějak jako si to plánovat a hroutit se z toho, když to nevyjde.“

Příloha č. 12

Jaké bylo a je tvoje rodinné zázemí? Z jaké rodiny pocházíš?

„Tak asi z... Jaké je rodinné zázemí... Tak klasické v tom smyslu, že matka, otec a dvě děti, takže ten standardní rodinný model, kdy rodiče jsou spolu, nejsou rozvedeni. A jsem narozená jako první dítě ze dvou, jestli to stačí takhle.“

Co nebo kdo tě přivedl k víře? Kdy to bylo?

„K víře mě přiváděli odmalička, především moje mamka a babička, potažmo i věřící tety, takže celá vlastně rodina z matčiny strany mi předávala víru jako v dětství v podstatě, protože jsem z matčiny strany z katolické rodiny. Ale vlastně řekla bych, že k pravé autentické víře mě přivedlo...mě přivedly jako různé věci, které se mi jako v životě odehrály až třeba v dospělosti a vlastní zájem o to křesťanství, a to vlastní hledání, takže...takže bych vlastně ve výsledku řekla, že těch faktorů bude hodně.“

Jak na rozhodnutí stát se členkou církve reagovalo tvoje okolí (rodina, přátelé, učitelé, zaměstnavatel atd.)?

„Moje členství v církvi... Nikdy jsem s tím neměla problém, musím říct. Už na základní škole, když jsme absolvovali hodiny náboženství se spolužáky, tak se nikdy neobjevily žádné narážky, vždycky to bylo respektováno, maximálně jsem se setkala třeba jakoby s nějakou buď lhostejností, nebo zvědavostí, ale s nějakým negativním soudem ne. A vlastně na vysoké škole, protože studuju humanitní školu nebo školu humanitních oborů a...a tam určitě, tam rozhodně žádný negativní postoj, tam spíš pozitivní a zvědavý postoj zaujmají lidé.“

Myslíš, že tvoje členství v církvi mělo vliv na tvé studijní výsledky?

„Na výsledky asi ne, protože můj zájem o studium nebo můj nějaký jako řekněme pilný zájem o studium asi předcházel mému prozření ve víře, takže už vlastně ty výsledky byly dobré už předtím vždycky. Ale určitě víra měla vliv na moje studium z hlediska třeba znalostí teologických, křesťanských, biblických. Určitě se mi hodily...určitě jsem je mohla využít při studiu.“

Měla škola vliv na tvůj vztah víře?

„No, jo. Moje škola má vliv, takhle bych to řekla. Moje škola, kterou studuju, má vliv na moji víru. Asi. Jo. Určitě. No, škola, to je hrozně těžké no... Jako instituce asi ne, ale řekněme ten obsah toho, co studuju, co se učím, má vliv na mou víru. Tak.“

Co si ráda oblékáš? Jak své oblečení sháníš (obchody, home made, secondhandy)? Nosíš nějaký výrazný účes?

„Převážně second-handy, vlastně fast fashion téměř vůbec, velmi výjimečně, nějaký butik velmi, velmi výjimečně. Takže převážně second-handy... A jak se oblékám... Mám ráda květované vzory, převážně šaty, sukně, punčochy, saka, svetry. Nemám moc ráda úplně sportovní styl, spíše elegantní anebo velmi jako dívčí nebo ženský. A nemám asi výrazný účes. Nosím vlasy v podstatě jako...nosívám nebarvené, svoje, jenom se snažím je pěstít.“

Byla jsi/jsi členkou nějaké party (v souvislosti s křesťanstvím)? Jak funguje? Kdo je jejím členem? Jak trávíte čas? Co se ti na ní (ne)líbí? Rozrůstá se nebo naopak lidé odcházejí, případně proč?

„Nejsem v žádné uměle vytvořené partě, ale jsem, řekla bych, v přirozené partě, která se vytvořila z mých spolužáků, takže své spolužáky vnímám, jako že jsem s nimi v partě. Takže to je vlastně jediná skupina lidí, kde vnímám jako, že to je adekvátní k tomu to slovo parta. Z těch spolužáků je věřící jeden a je člen církve. Takže jako v křesťanském společenství jsem jako...nevnímám, že bych byla.“

Máš nějaké místo, kde se scházíš se stejně smýšlejícími lidmi/přáteli?

„Občas jsou nějaké akce v rámci jako farností, které jako vede náš farář, a tak jsou různé jako přednášky nebo různá setkávání na té faře, takže ano, někdy jo.“

Myslíš, že budeš křesťankou do konce života?

„To nemůžu nikdy vědět. No, nemůžu to vědět. Netuším.“

Jaké je tvoje nejvyšší dosažené vzdělání a co myslíš, že je jeho příčinou? Proč sis zvolila právě tento obor? Plánuješ nějaké další studium?

„Moje nejvyšší dosažené vzdělání je bakalářské studium. Je to obor Bohemistika a zvolila jsem si ho proto...ze zájmu o český jazyk a literaturu, vlastně je to docela prosté. Prostě mě zkrátka hodně zajímal tento obor, už od střední školy. A jestli plánuju další studium ještě nevím. Teď studuju magisterské a ještě nevím, jestli budu plánovat pak další studium.“

Kde pracuješ/plánuješ pracovat? Pokud někde pracuješ, chceš v této práci zůstat natrvalo?

„Nikde nepracuju a plánuju pracovat... To ještě nevím, ještě nevím, ale zvažuju školství, státní školství, ale i alternativní jako školství no. Obecně vlastně mně... Inklinuju k tomu vykonávat nějakou pedagogickou činnost, ale případně i jako sociální, ale vzhledem k mému oboru spíše pedagogickou a práce s literaturou mě hodně zajímá, takže určitě bych se nebránila ani jako vyloženě práci s knihami.“

Jaký je tvůj vztah k alkoholu a jiným drogám?

„Můj vztah k alkoholu... Sama jsem abstinent a jinak můj vztah k alkoholu není nijak prudce negativní, ale ani nijak výrazně pozitivní. Je to takové neutrální. Je to prostě jako volba každého, nevidím... V nějaké určité míře s ním nemám problém. A k drogám obecně – no tak samozřejmě negativní, negativní...obecně negativní vztah k závislostem mám i...takže i k drogám, ale k drogám jako takovým mám negativní vztah, ale k lidem, co je užívají, nemám negativní vztah nebo neodsuzuju je, ale ty látky ano nebo vadí mi.“

Jaký je tvůj názor na předmanželský sex a promiskuitu? Jak vnímáš nevěru?

„Na předmanželský sex mám názor neutrální, protože záleží na okolnostech, je to svobodná volba dvou mladých lidí nebo vlastně ne mladých, jakýchkoliv lidí svobodná volba, tak si myslím, že to je soukromá záležitost, na kterou ani nemůžu mít jako člověk nějaký názor, je to každého volba a věc. Určitě pokud to nikomu neubližuje, ostatním lidem, ani jim samým, tak je to za mě naprosto v pořádku. Na promiskuitu mám... Jaký k ní mám vztah...negativní, protože ne z hlediska jenom nějakého svého subjektivního, ale myslím, že už snad i jako... Je to vždycky...vždycky je to v něčem podle mě vadné, je to nějaký symptom něčeho, že něco se děje špatně s tím člověkem. Takže z toho důvodu mám k tomu negativní postoj, protože si myslím, že ten člověk to vždycky dělá z nějakého nedobrého důvodu, že není dobrý důvod k promiskuitě, se domnívám, proto můj vztah k tomu je negativní, ale zase neodsuzuju člověka, který to dělá, ale myslím si...mám pocit, že to ve většině případech je určité volání o pomoc. A na nevěru, jaký mám vztah nebo postoj... Jak vnímám nevěru... Jako určitě je to za mě něco špatného a zároveň se v životě různé věci dějí a může se to stát zkrátka no. Nevím, co k tomu víc říct.“

Co si myslíš o homosexuálech? Je v křesťanské komunitě nějaký homosexuál, kterého znáš?

„Myslím si o homosexuálech, že si zaslouží stejná práva jako heterosexuálové a stejnou pozici moct zaujímat v církvi jako heterosexuálové. A jestli znám někoho v církvi... Jako znám osobnosti výrazné nebo významné, ale asi nevím... Myslím, že neznám nikoho asi v mém blízkém okolí, kdo by byl...někoho jako z přátel nebo známých, ale jako z výraznějších osobností třeba české...Česka, Čech, ano.“

Máš přátele i mezi členy jiných církví? Jací ti připadají? Jak vycházíš s členy jiných církví, pokud nejste přátelé?

„Zase znám nějaké lidi, ale vyloženě přátelství asi s nikým z jiné církve nemám, přímo nějaké přátelství, ale zase znám nějaké lidi a připadají mi...připadají mi vlastně... Asi stejně jako je to u členů katolické církve a jako je to u lidí, kteří nejsou členy žádné církve. Je to člověk od člověka. Člověk je jedinečná osobnost každý a nedá se to podle mě generalizovat, jak mi

připadají obecně jako, ale myslím, že ty určité rysy jsou prostě u těch příslušníků církve jako stejné, ty pozitivní jako... Protože je to asi tím taky, že znám mladé lidi spíše než starší.“

Jaký je tvůj vztah k punku?

„Hudební styl neposlouchám, ani nevyhledávám a obecně jako subkultura punková... Tím, že asi neznám tu subkulturu, že neznám vlastně žádného jejího aktivního člena ani, tak podle mě moje představa o tom je velmi matná, takže těžko říct a nechci o tom úplně sdělovat konkrétní názor, protože si ho nemám na základě čeho utvořit.“

Posloucháš nějaký hudební styl?

„Vícero stylů poslouchám.“

Zajímáš se o světové dění, zajímá tě politika? Máš nějaké politické zaměření?

„Vnímám jako svoji povinnost se o ty věci zajímat a mám samozřejmě svoje volební preference a svoje politické názory, ale... Ale vlastně sama nejsem asi...nejsem politická aktivistka. Takže mě zajímá tak nějak všechno, všechny...různé oblasti, zájmy, ale asi v tom nejsem...asi v tom nejsem úplně vyloženě aktivistkou no.“

Jaký máš vztah ke straight edge, vegetariánství, veganství...? Máš nějaký životní styl?

„Tak vzhledem k tomu, že neznám tohle hnutí nebo zaměření, tak zase nemůžu mít na to názor, ale podle definice, kterou jsi mi řekla, mi to nezní nějakým způsobem dobře. Jako je v pořádku být abstinent, je v pořádku nepít kafe, je v pořádku všechno vlastně, co jsi mi tady vyjmenovala, ale mít na to nějaké hnutí a předpokládám teda, že oni jsou...“ (vysvětlení, že se jedná spíše o životní styl) „Aha, tak záleží, jestli v rámci jejich...toho životního stylu, to člověk aplikuje sám na sobě nebo jestli se o tom snaží přesvědčovat i druhé. Pokud to jenom aplikuje sám na sobě, tak je to v pořádku, ale nevím, proč by se to mělo nějak pojmenovávat a nějak se k něčemu hlásit. Je to podle mě prostě nějaká osobní jako preference jako jsou i jiné preference, ale... Tak vlastně v rámci svobody, ať si každý určí, co se sebou chce dělat no. Pokud to teda není vnucováno, tak je to v pořádku. Vegetariánství a veganství je mi sympatické a chápu ty důvody a sama uvažuji nad touto cestou, ale...nebo bych no...uvažuji nad tím a je mi to sympatické, ale jako nelpím na tom. A životní styl... Já bych nerada nic z toho, co dělám, specifikovala jako životní styl. Jako mám určité třeba jako v životě zásady, ale různě se můžou proměňovat a tak, a nehlásím se k ničemu konkrétnímu, ani o sobě nic neprohlašuju takhle.“

Máš nějaké velké životní plány? Např. kariéra, cestování, rodina... Jak si svou budoucnost představuješ?

„Moc plány nemám. Spíš mám krátkodobé plány než dlouhodobé a nemám takhle nějaký zásadní životní cíl nebo sen, jak si představuju sebe za x let, takže nevím.“